

Thần Châu Kỳ Hiệp 1 - Kiếm Khí Trường Giang

Contents

Thần Châu Kỳ Hiệp 1 - Kiếm Khí Trường Giang	1
1. Mở Đầu	1
2. Chương 1: Cẩm Giang Tứ Huynh Đệ	3
3. Chương 1 - P2	10
4. Chương 2: Xứng Thiên Kim Và Quần Bát Phương	17
5. Chương 2 - P2	25
6. Chương 3: Hung Thủ Và Vô Hình	33
7. Chương 4: Thiết Oản Thần Ma - Hết	45

Thần Châu Kỳ Hiệp 1 - Kiếm Khí Trường Giang

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Người dịch: ngo_ngo Biên tập: Nguồn: [www. tangthuvien. com](http://www.tangthuvien.com) Tác phẩm Kiếm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-ky-hiep-1-kiem-khi-truong-giang>

1. Mở Đầu

Tiết Tử

Ở ngoại ô phía tây Thành Đô, từ đầm Bách Hoa ngược dòng lên trên, cho tới nhà cỏ Đỗ Phủ, dọc đường cảnh sắc quanh co, mười phần xinh đẹp. Sông Cẩm Giang uốn lượn quanh Thành Đô, ở đoạn này được gọi là Hoán Hoa Khê.

Trăm ngàn năm qua, Hoán Hoa Khê Cẩm Giang đã dùng vẻ mỹ lệ của nó mời gọi biết bao thi nhân tới nường nấu, ngâm vịnh. Tiết Đào, nữ thi sĩ trứ danh đời Đường từng sống tại đầm Bách Hoa, còn dùng nước sông tinh khiết của Hoán Hoa Khê để tạo nên những lá thi tiên (*) rực rỡ, xinh đẹp, được gọi là “Tiết Đào tiên”. Đến nay, bên bờ phải Cẩm Giang vẫn còn nơi ở cũ của Tiết Đào, Sùng Lệ các và lầu ngâm thơ, tất

cả đều thành thắng cảnh nổi tiếng ở Thành Đô. Ở ngoại ô phía nam, mộ của Gia Cát vô hâu cùng Lưu Bị cũng là cảnh đẹp mà du khách ưa chuộng. Đỗ Phủ có bài từ vịnh Gia Cát vô hâu.

Thừa tương từ đường hà xử tằm?

Cầm quan thành ngoại bách sâm sâm.

Ánh giai bích thảo tự xuân sắc,

Cách hiệp hoàng bằng không hảo âm.

Tam cổ tần phiến thiên hạ kế,

Lưỡng triều khai tế lão thần tâm.

Xuất sư vị tiếp thân tiên tử,

Trường sử anh hùng lệ mãn khâm. (**)

Bài thơ này, Đỗ Phủ sáng tác lúc đi chơi thuyền ở Hoán Hoa Khê. Gia Cát Lượng trước khi ra khỏi Long Trung từng dựng “lều cỏ” ẩn cư tại đồi Ngọa Long cách phía tây thành Tương Dương hai mươi dặm. Hậu thế vì muốn tôn kính ngài mà treo hai câu thơ của Đỗ Phủ lên trước phòng Long Trung:

Tam cổ tần phiến thiên hạ kế,

Lưỡng triều khai tế lão thần tâm.

Người ngoài có lẽ sẽ không cảm thấy gì, nhưng Tiêu Thu Thủy, con trai thứ ba của Tiêu Tây Lâu, chưởng môn Hoàn Hoa kiếm phái, Thành Đô Tứ Xuyên, thì lại vì hai câu này, tả cảnh Cẩm Giang, khác ở Long Trung mà đặc biệt dẫn ba người bạn tốt từ Tứ Xuyên chạy lên Hồ Bắc chỉ để được ngắm một lần thơ của đại thi nhân kinh tài tuyệt diễm, cùng nơi ở cũ của Gia Cát vô hâu danh động tám phương!

Chưởng môn Hoàn Hoa kiếm phái Tiêu Tây Lâu có ba người con trai, một người con gái. Con trai trưởng Tiêu Dịch Nhân danh chấn giang hồ, trong lớp trẻ tuổi sợ rằng không có ai có trí tuệ, mưu lược bằng Tiêu Dịch Nhân. Con trai thứ hai Tiêu Khai Nhận trầm tĩnh lão luyện, được dự đoán là thần bảo hộ của Hoàn Hoa kiếm phái. Con trai thứ ba Tiêu Thu Thủy, trong giang hồ còn chưa thành danh, trong võ lâm còn chưa có quyền thế, nhưng kể vì hai câu thơ mà bốn ba cả trăm dặm, trong nhà họ Tiêu cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

Không ngờ rằng, điều Tiêu Thu Thủy thấy được lần này, lại là một câu chuyện bi thương, mãnh liệt hùng hồn, đất trời chuyển rung, võ lâm biến sắc.

(*) Tiên ở đây không phải “thần tiên” mà có nghĩa là một loại giấy khổ nhỏ, dài rộng vừa phải, có vẽ màu đẹp, tiện dùng để viết thơ, sau dần được dùng để viết thư

(**) Bài thơ “Thục Tướng” của Đỗ Phủ.

Nguyên văn tiếng Hán

Bản dịch của dịch giả Trần Trọng San

Hướng phía từ đường dạo gót qua,
Trắc tưới thành Cẩm cảnh bao la.
Rọi thêm, cỏ biếc ngời xuân thắm,
Cách lá, oanh vàng rộn tiếng ca.
Ba lượt đón bàn mời kể nước,
Hai triều giúp rập hết lòng già.
Ra quân chưa thắng thân đà thác,
Mãi khiến anh hùng lệ xót xa.

2. Chương 1: Cẩm Giang Tứ Huynh Đệ

Tổ phụ Tiêu Thu Thủy là Tiêu Tê Ngô, cũng là sư tổ khai sơn Hoán Hoa kiếm phái

Lịch sử của Hoán Hoa kiếm phái tuyệt đối không thể so bì được với Thiên Sơn kiếm phái, Hoa Sơn kiếm phái, Thanh Thành kiếm phái, Hải Nam kiếm phái, Chung Nam kiếm phái, nhưng Tiêu Tê Ngô là đại sư kiếm thuật đương thời, với tu vi kiếm thuật của cá nhân ông, thật sự không thua kém bất kỳ chương môn một phái nào ở trên. Phóng mắt khắp thiên hạ, cũng chỉ có Thiết Y kiếm phái, Thương Lãng kiếm phái là có thể khiến Tiêu Tê Ngô e ngại ba phần

Chỗ dựa của Thiết Y kiếm phái và Thương Lãng kiếm phái chính là Quyền Lực bang. Quyền Lực bang là thiên hạ đệ nhất đại bang.

Hoán Hóa kiếm phái thì lại không có chỗ dựa nào cả.

Tiêu Tê Ngô danh chấn thiên hạ, đến lúc tuổi già cũng chỉ có một đứa con trai, đó là Tiêu Tây Lâu.

Tiêu Tây Lâu mười chín tuổi đã đánh bại kiếm khách trứ danh đương thời, “Trường không kiếm” Trác Thanh Thiên.

Tiêu Tê Ngô rất yêu thương đứa con độc nhất này, tuy vậy, Tiêu Tây Lâu lại không thể chấp nhận yêu cầu của cha, từ bỏ người mình yêu, lấy một cô gái chưa từng gặp mặt, nhưng môn đăng hộ đối làm vợ, cuối cùng bỏ nhà trốn đi, tới Quê Lâm, lập nên ngoại Hoán Hoa kiếm phái. Do đó, khi ấy có hai phân chi Hoán Hoa kiếm phái nội, ngoại.

Nhưng không được vài năm, Tiêu Tê Ngô tỷ võ với người khác, thậm chí bại thụ thương, đau đớn thành tật, cuối cùng rút tay khỏi trần thế. Kẻ địch thừa cơ xâm nhập, toàn bộ nội Hoán Hoa kiếm phái chỉ trong vòng ba tháng đã gần như bị người ta làm tan rã.

Tiêu Tây Lâu nghe được tin dữ, vội dẫn người quay về Xuyên Trung, một kiếm vào thành, cuối cùng cũng ổn định bên trong Hoán Hoa kiếm môn, hai nhánh Hoán Hoa kiếm phái nhờ đó mà hợp thành một mạch.

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa rất có tiếng tăm tại Xuyên Trung, uy tín cực cao, gia sản dồi dào, đủ để muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, Tiêu Tây Lâu tuổi cao lại càng chăm chỉ tu luyện kiếm pháp, có tiền cảnh rất lớn.

Có người nói, Hoán Hoa kiếm môn không chỉ là một bang phái, mà là cả một thế gia.

Lại có người nói, Hoán Hoa kiếm môn sở dĩ thịnh vượng, đương nhiên là nhờ Tiêu Tây Lâu tinh tế, lão luyện, nhưng cũng do có hai người con trai giỏi và một người con gái tốt.

Kiểm thuật của Tiêu Dịch Nhân nghe đồn đã không còn dưới cha mình, hơn nữa trong Xuyên Trung cũng rất được kỳ vọng.

Tiêu Khai Nhận trung tâm kiên định, chịu khổ chịu cực, là một thanh niên tốt, trung hậu, giản dị.

Tiêu Tuyết Ngư là một cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh. Nghe kể năm cô mười ba tuổi ở bên dòng suối vừa ca hát vừa thêu một bức “ngư hí thủy” (cá giỡn nước), kết quả thật sự có một con cá sống nhảy lên trên bờ, rơi vào bức tranh thêu của cô, cũng không biết là vì tiếng ca quá hay, hay là vì nét thêu quá giống.

Khi đó Tiêu Thu Thủy vẫn còn chưa trưởng thành.

Tiêu Thu Thủy từ bé đã lớn lên dưới sự chăm sóc bảo bọc kỹ lưỡng như vậy.

Tiêu Thu thủy từ bé đã thông minh hơn người, đọc sách qua mắt là không quên, giỏi thơ khéo vẽ, võ công học từ Tiêu Dịch Nhân chứ không phải Tiêu Tây Lâu, nhưng không ngờ mới mười bảy tuổi đã tự thành đường riêng.

Tiêu Tây Lâu trong lòng đương nhiên là rất yêu thích đứa con này, nhưng ông cũng không hề thích cái tính ưa náo nhiệt, ưa lo chuyện bao đồng, ưa ngao du lang bạt, ưa kết giao bằng hữu, dễ giận dễ mừng, làm trước nói sau của Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Tây Lâu cho rằng con cháu danh môn thế giá không nên như vậy, hẳn là nên trang trọng một chút, cần kiệm một chút, giống như đại ca Tiêu Dịch Nhân, nhị ca Tiêu Khai Nhận vậy.

Thế nhưng Tiêu Thu Thủy vẫn là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy muốn tới đồi Ngọa Long ở Long Trung, nhưng lại từ Trường Giang Tây Lăng hiệp ngược dòng đi lên, tới Tỷ Quy. Tỷ Quy là nơi đại thi nhân Khuất Nguyên sinh ra, lúc đó lại đúng ngày 5 tháng 5, tiết Thi Nhân của Trung Quốc(*).

Tiêu Thu Thủy cùng ba người bạn là các thanh niên yêu thích mạo hiểm.

Trường Giang tam hiệp bao gồm Đường hiệp, Vu hiệp, Tây Lăng hiệp, nằm ở thượng du Trường Giang, nằm giữa hai đất Tứ Xuyên, Hồ Bắc, tiếp nối lẫn nhau, dầu bảy trăm dặm, là hiểm địa khi đi thuyền.

Tỷ Quy lưng dựa núi cao, mặt hướng Trường Giang, cảnh sắc tráng lệ. Nơi đây là quê cũ của Khuất Nguyên, cho nên cứ đến ngày mùng 5 tháng 5 lại càng náo nhiệt, thuyền rồng chạy chật sông.

Đó là một buổi sáng sớm, gió lành nắng ấm, Tiêu Thu Thủy tới Tỷ Quy liền cùng mấy vị bằng hữu lên bờ, trong lòng nghĩ: “Dù sao cũng không vội vã” vì thế liền quyết định đi xem cuộc đua thuyền rồng mới mẻ này rồi mới đẩy thuyền tới Long Trung.

Mỗi lần Tiêu Thu Thủy ra khỏi nhà, Tiêu Tây Lâu chắc chắn sẽ nhắc nhở hần vài chuyện:

Không được kết giao bạn bè lung tung.

Không được dính dáng đến phụ nữ xa lạ.

Ngàn vạn lần, tuyệt đối không được trêu chọc đến người của Quyền Lực bang.

Chuyện đầu tiên Tiêu Thu Thủy hiểu được. Do nhà họ Tiêu Hoán Hoa ở Thành Đô là danh môn thế giá, tự nhiên sẽ có người tới làm thân kết giao, nhưng danh dự của nhà họ Tiêu, nếu kết giao bạn xấu phải tự chịu ảnh hưởng, đắc tội với bằng hữu, cũng tương đương tự chui đầu vào rọ. Thị phi trên gian hồ, có nhiều khi còn sắc hơn cả đao trong tay.

Chuyện thứ hai Tiêu Thu Thủy rõ ràng. Do bản thân hần trải đời chưa lâu, mà cha hần lại vì phụ nữ mà suýt nữa bị trục xuất ra khỏi nhà họ Tiêu. Tiêu Thu Thủy mặc dù hiểu rõ nhưng không có nghĩa là hần đồng ý, thứ nhất là vì Tiêu Thu Thủy vốn thích quảng giao bạn bè, thứ hai là vì Tiêu Thu Thủy có máu phong lưu.

Nhưng chuyện thứ ba thì Tiêu Thu Thủy vừa không hiểu được lại vừa không rõ ràng.

Hần từng hỏi vô số lần, hỏi không ít người:

- Quyền lực bang, rút cuộc là thế nào.

Những người đó mặc dù cách trả lời không giống nhau, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn nhất trí.

...Quyền Lực bang là Quyền Lực bang, khai bang lập phái là vì quyền lực, cho nên trực tiếp gọi tên là Quyền Lực bang. Đây là một cái tên thực sự cầu thị, người đưa ra cái tên này đương nhiên là bang chủ Quyền Lực bang, Lý Trầm Chu.

...Lý Trầm Chu ngoại hiệu là “Quân lâm thiên hạ”, võ công cao cường đến mức nào không ai biết, hắn có một người vợ tốt, tên là Triệu Sư Dung, có một “túi khôn”(**) giỏi, tên là Liễu Tuyền Phong. Cho tới bây giờ vẫn chưa nghe tới có ai có thể thắng được Triệu Sư Dung, Liễu Tuyền Phong.

...Muốn đạt được quyền lực, nhất định phải có ba thứ: tiền bạc, địa vị, người ủng hộ.

...Cả ba thứ này, Lý Trầm Chu đều có.

...Nhưng kẻ bá quyền chân chính điều khiển Quyền Lực bang lại là mười chín người chấp hành, “Cửu thiên thập địa, Thập cửu nhân ma”, giang hồ nghe danh mà phải biến sắc.

...Mười chín nhân ma, không những võ công cao tuyệt mà còn có vây cánh trải rộng khắp thiên hạ, không thiếu cao thủ danh gia. Ngoài ra nghe nói còn có tám nhân vật đáng sợ.

...Thủ đoạn giết người và hành hạ của bọn chúng có thể khiến người cảm hận mẹ mình tại sao lại sinh người ra.

...Vì thế đụng đến Quyền Lực bang, không bằng tự sát cho xong!

....Không thể trêu chọc đến Quyền Lực bang được.

Những lời trên, Tiêu Thu Thủy đều hiểu cả.

Chuyện hắn không hiểu chỉ có một, đó là câu kết luận.

Trong cảm nhận của hắn, đây mới là đối tượng tốt nhất, nên trêu chọc nhất, tại sao, vì cái gì mà lại không thể trêu chọc?

- Ngần vạ lần không được trêu chọc Quyền Lực bang, nếu không ta đánh gãy chân con.

Tiêu Thu Thủy không biết đã nghe qua câu này bao nhiêu lần rồi, chuyện này ra khỏi nhà lại bị nhắc lại lần nữa.

Nhưng câu nói sau đó không phải Tiêu Tây Lâu nói, mà là do mẹ của Tiêu Thu Thủy, Tôn Tuệ San thêm vào.

Tôn Tuệ San lúc trẻ đã rất nổi tiếng trên giang hồ, là con gái độc nhất của chương môn Thập tự Tuệ kiếm Tôn Thiên đình.

Nhưng nếu câu sau đó là do Tiêu Tây Lâu nói thì trong cảm nhận của Tiêu Thu Thủy sẽ hoàn toàn khác hẳn, bởi vì Tiêu Tây Lâu đã nói là làm.

Tôn Tuệ San là một người mẹ hiền, rất thương yêu Tôn Thu Thủy. Mẹ hiền thường sẽ không phải là một người mẹ nghiêm khắc.

Cho nên Tiêu Thu Thủy nghe qua cũng bỏ ngoài tai.

Tỷ Quy Hồ Bắc là thành cổ trong khe núi, lưng dựa dãy núi hùng vĩ, mặt nhìn Trường Giang cuộn cuộn, cảnh sắc tráng lệ.

Tiêu Thu Thủy đến Tỷ Quy lúc sáng sớm, nhìn thấy trên bờ neo đầy thuyền lớn thuyền nhỏ, mấy chục chiếc thuyền rồng giăng cờ kết hoa rực rỡ. Đây là nơi Khuất Nguyên sinh ra, ngày mồng 5 tháng 5 hằng năm đương nhiên là càng thêm náo nhiệt, cũng coi như sự tưởng nhớ đến vị đại thi hào yêu nước.

Do vẫn còn sáng sớm, thuyền bè đều neo lại bên bờ, phần lớn là thuyền rồng, cùng với một số thuyền cá trang trí đẹp để đón tiếp, trong đó còn có lần vài chiếc thuyền buôn và một chiếc “họa phương”(**) cực kỳ hoa lệ.

Có vẻ là một gia đình giàu có nào đó từ xa tới đây xem đua thuyền rồng.

Tiêu Thu Thủy lớn lên bên dòng Hoán Hoa Khê, kiểu “họa phương” này cũng có một hai chiếc, có điều ở địa phương này cũng có loại “họa phương” như thế, Tiêu Thu Thủy không khỏi liếc nhìn thêm một cái.

Vốn hấn nhìn qua một cái là biết đây là người giàu tới tìm cuộc vui, chỉ là một cái nhìn này lại khiến hấn thấy được một chuyện không tầm thường!

Vì thế hấn lập tức dừng bước!

Bạn bè hấn cũng dừng lại theo.

Do còn sáng sớm, người trên bờ cũng không đông lắm.

Nếu đổi lại ngày thường thì trên bờ đê này sẽ chẳng có bóng người.

Trên họa phương có một tên gia đình đang đứng ở đầu thuyền vươn vai ngáp dài, một thị nữ đang đổ rác rưởi trong ống nhỏ xuống sông.

Ở trên bờ có mười một mười hai người đi tới.

Toàn những đại hán cao lớn.

Chuyện này cũng không có gì lạ lùng lắm, nhưng đập vào mắt người ta là bên eo, trên lưng mười một mười hai người này đều đeo binh khí.

Giữa ban ngày ban mặt, nhóm người này lại dám to gan lớn mật mang đao mang kiếm đi cùng một chút, không khỏi có chút không tầm thường.

Càng không tầm thường hơn là, mười hai người này đều đột ngột rút vũ khí, nhảy vọt lên thuyền.

Người đi đầu dùng một đôi búa sắt, nhảy lên đầu thuyền, dọa tên gia đình sợ chết khiếp. Hấn đang muốn kêu cứu mạng thì đã bị đại hán cầm búa kề sát cổ, đẩy vào trong khoang thuyền.

Thị nữ hét lên một tiếng chói tai, một đại hán cầm trường thương lập tức tung cước đẩy cô ta rơi xuống sông. Thị nữ ở giữa sông vùng vẫy hô cứu mạng.

Những người còn lại lập tức kéo nhau vào khoang thuyền, chỉ còn hai người dùng đơn đao thủ ở hai bên mép thuyền.

Chỉ một loáng đã kinh động đến xung quanh, mười mấy người quây lại đứng xem, hai đại hán cầm đơn đao lập tức vùng đao lên vù vù mây phát, quát lớn:

- Chúng tôi là người của “Trường Giang thủy đạo thiên vương” Chu đại thiên vương, hiện tại đang có một vụ làm ăn, mong các vị không nhúng tay vào, nếu không giết không cần hỏi.

Mọi người xôn xao một chập, nhưng không ai dám bước lên.

Ba người bạn của Tiêu Thu thủy đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cùng nghĩ tới một chuyện, đó là “Ăn cướp!”

Chuyện này còn phải nghĩ nữa sao?

Loại chuyện thế này, trừ phi Tiêu Thu Thủy không biết, một khi đã biết là nhất định phải quản.

Tiêu Thu Thủy thân hình vừa động, một người bạn vốc người cao dài bên cạnh lập tức kéo hấn lại. Tiêu Thu Thủy nôn nóng hỏi:

- Có gì thì nói mau.

Người bạn cao kia nói:

- Cậu biết Chu đại thiên vương là ai không?

Tiêu Thu thủy đáp:

- Trư bát giới?

Người bạn cao, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Đại minh chủ của Trường Giang tam hiệp thập nhị liên hoàn ổ, Chu lão thái gia.

Tiêu Thu Thủy nói:

- À, cái này thì có nghe nói.

Người bạn vóc dáng cao cao lắc đầu thở dài:

- Cậu biết người dùng hai búa cùng người dùng trường thương là ai không?

Tiêu Thu Thủy bực bội giậm chân nói:

- Cậu bớt rào trước đón sau đi được không?

Người bạn cao đáp:

- Người dùng hai búa gọi là “Tử kim phủ” Tiết Kim Anh, dùng trường thương là “Thương đao nhân vong” Chiến Kỳ Lực. Hai người này võ công không tệ, là thủ hạ đắc lực của Chu đại thiên vương.

Rồi lại thở dài nói:

- Cậu muốn đi đối phó với bọn chúng, có nên cân nhắc một chút không?

Tiêu Thu Thủy ngoảnh đầu lại hai người kia, cười hỏi:

- Các cậu thì sao?

Hai người bạn cười đáp:

- Cần cân nhắc.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ồ?

Người bạn trông bạch diện thư sinh đáp:

- Vốn muốn dạy cho bọn chúng một trận.

Người bạn kia mang giọng như con gái, tiếp lời:

- Bây giờ thì đang tính giết bọn chúng.

Tiêu Thu Thủy bật cười, quay lại phía người bạn cao kia, hỏi:

- Thế nào?

Người bạn cao khẽ thở dài một tiếng đáp:

- Tôi là muốn các cậu tới giết người, không phải dạy dỗ gì hết, vậy thôi.

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Các cậu?

Người bạn cao cười khục lên:

- Không, chúng ta.

Đây chính là bạn bè của Tiêu Thu Thủy, ba vị bằng hữu của hắn.

Đúng lúc đó, trong họa phương chợt vang lên một tiếng kêu thảm, một người bộ dạng như công tử thò đầu ra ngoài rèm hô to cứu mạng, mới kêu được nửa chữ đã đột ngột tắc lại, ngã gục bên song cửa, rèm che sau lưng nhuộm đỏ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy thấy vậy sao có thể chần chừ nữa.

Hai đại hán cầm đao chỉ thấy trước mắt hoa lên, trên thuyền đã có thêm bốn người ăn mặc như công tử.

Hai gã đại hán đầu để họ vào mắt, chỉ vào Tiêu Thu Thủy quát:

- Mau lặn xuống!

Sở dĩ bọn họ chỉ vào Tiêu Thu Thủy là bởi vì trong bất cứ trường hợp nào, Tiêu Thu Thủy xuất hiện cùng bất kỳ ai, người khác đều sẽ trước tiên để ý tới Tiêu Thu Thủy, thậm chí trong mắt chỉ có một mình Tiêu Thu Thủy

Đây là điểm đặc biệt của Tiêu Thu Thủy so với người khác.

Nhưng không đợi gã đại hán nói hết câu, trong bốn người trên đầu thuyền đột nhiên có ba người biến mất, chỉ còn lại một gã thư sinh mặt trắng đang cười hề hề, màn che cửa thuyền rung lên một chập.

Hai gã đại hán không hỏi ngăn ra, chỉ nghe gã thư sinh mặt trắng nhẹ giọng nói:

- Các người là thủ hạ của Chu lão thái gia, nhất định là đã giết rất nhiều người phải không?

Một trong hai tên buột miệng đáp theo bản năng:

- Không được một trăm thì cũng phải hơn năm chục.

Tên còn lại quát lên:

- Tính thêm cả người nữa cũng không gọi là nhiều!

Thư sinh mặt trắng khẽ mỉm cười, mơ hồ như nói một tiếng: “Tốt”.

Trong một sát na, thanh niên mặt trắng đột nhiên vọt tới trước mặt hai gã đại hán.

Tiếp đó, hắn đã ở sau lưng hai tên, chậm rãi bước vào khoang thuyền.

Theo sau là một tràng kinh hô của dân chúng trên bờ, mấy người phụ nữ không khỏi thét lên chói chang, bởi vì hai gã đại hán, đao rơi đánh xoảng xuống đất, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và khó tin, từ yết hầu họ đồng thời vọt ra hai vòi máu, phun lên rất mạnh, bắn ra rất xa, tưới đầm sàn thuyền.

Thư sinh mặt trắng vén màn che lên lên, tiến vào trong khoang thuyền, vừa đi vừa nhẹ nhàng bỏ lại một câu:

- Tốt, lại thêm hai tên.

Hai gã đại hán nghe hết câu này liền đổ gục xuống. Người đứng trên bờ kêu lên hoảng hốt:

- Giết người rồi!

- Giết người rồi!

Khi Tiêu Thu Thủy cùng hai người bạn tiến vào khoang thuyền, bên trong có một đám người đang đứng, chỉ có hai người là ngồi.

Hai người đang ngồi là hai tên dùng đôi búa và trường thương

Trong những người đang đứng có một vài kẻ là người trong thuyền, mặc trang phục gia đình, thị nữ, hoặc là viên ngoại, phu nhân, công tử, tiểu thư, nhưng có tám người khác mặc quần áo bó sát màu đen, tay phải là đao, tay trái đang hoạt động.

Hoạt động là: Có tên đang lật rương hòm, có tên giật trang sức trên đầu tóc, có tên túm tóc những người đang sợ đến sắc mặt vừa trắng vừa xanh, có tên đang nắm cổ người khác, có tên đang nâng cầm một vị tiểu thư.

Đám này tự nhiên là giặc cướp.

Thủ hạ của Trường Giang Chu Thuận Thủy, Chu đại thiên vương.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đột ngột xuất hiện, cánh tay mọi người cũng ngừng hoạt động.

Tên cầm trường thương khẽ giật mình, tên cầm hai búa hai mắt trợn trừng, không chớp lấy một cái.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười, chấp tay nhìn mọi người nói:

- Xin chào.

Có người tự đứng xuất hiện lúc này, nhìn người thỉnh an, thật sự là một chuyện không biết nên cười hay nên khóc, tên cầm trường thương sắc mặt vụt biến, nhưng tên cầm hai búa thì vẫn còn chưa chớp mắt cái nào.

Đại hán cầm thương trầm giọng nói:

- Người biết ta là ai.

Tiêu Thu Thủy nhìn gã dùng hai búa, nói:

- Ta biết người là Tiết Kim Anh.

Đại hán cầm thương giận giữ quát:

- Ta đang nói chuyện với người.

Tiêu Thu Thủy vẫn nhìn gã cầm búa, cười nói:

- Lúc đầu ta còn tưởng người là một cô gái cơ, tại sao một lão già thô kệch thế này mà lại vừa là Kim vừa là Anh được nhỉ?

Gã cầm thương gầm lên:

- Nhóc con, mồm mép người sạch sẽ một chút!

Tiêu thu Thủy tiếp tục nói với Tiết Kim Anh:

- Ta biết người còn có một người bạn tên là Chiến Kỳ Lực.

“Thương áo nhân vong” Chiến Kỳ Lực bước tới một bước, giận giữ gào lên:

- Người còn nói nữa!

Tiêu Thu Thủy vẫn như cũ, hướng về phía Tiết Kim Anh nói:

- Đáng tiếc là người đó rất đoản mệnh, chết trên sông Trường Giang, giọng một chiếc họa phương neo tại trấn Tỷ Quy.

Chiến Kỳ Lực phát ra một tiếng gầm lớn chấn động cả con thuyền, Tiết Kim Anh bấy giờ mới ngẩng đầu lên, chậm chậm nói với Chiến Kỳ Lực:

- Bọn chúng tới chịu chết.

Trên mặt Chiến Kỳ Lực lập tức hiện lên một nụ cười kỳ quái, những kẻ khác cũng theo đó khôi phục hoạt động, coi mấy người Tiêu Thu Thủy đều như đã chết.

Nhưng đột nhiên tất cả lại tạm ngưng.

Có tên đang lật rương hòm liền dừng lại, có tên đang cướp đoạt trang sức liền dừng lại, có tên đang túm tóc người khác đột nhiên thoát lực, có đang nắm cổ người khác đột nhiên lỏng tay, có tên đang vuốt cằm một vị tiểu thư thì chợt cứng đờ, bởi vì bọn chúng đột ngột nhìn thấy trên tay mình có mười mấy mũi ngân châm nhỏ như lông trâu cắm vào.

Bọn chúng có kẻ thét lên, có kẻ gầm lớn, có kẻ không dám tin tưởng vứt bỏ đại đao, đưa tay phải nắm lấy tay trái.

Người bạn giọng như con gái kia chẳng qua mới chỉ khê động tay áo một chút.

Sắc mặt Chiến Kỳ Lực lại biến đổi.

Tiết Kim Anh cũng chớp chớp mắt, không chỉ chớp một lần, mà là vô số lần, bởi vì đến cả hắn cũng không thể thấy rõ, gã thanh niên kia ra tay như thế nào. Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Vị bằng hữu này của ta họ Đường tên Nhu, là con cháu đẳng ngoại của Đường môn đất Thục. “Đường gia đất Thục Tứ Xuyên” các người chắc cũng phải nghe qua rồi chứ.

Tiêu Thu Thủy vừa dứt lời, tám gã trúng tên trên thuyền đều kêu lên sợ hãi, liều mạng rút ngăm châm cắm trên tay ra.

Đường môn đất Thục, một trong các đại gia ám khí trên giang hồ, hơn nữa cũng là nhân tài dùng độc kiệt xuất.

Tiêu Thu Thủy lại cười nói:

- Các vị không cần hoảng hốt, vị Đường huynh này là một trong số ít các đệ tử Đường môn không bôi chất độc lên ám khí.

Tám gã đại hán nghe vậy đều dừng lại, ta nhìn người, người nhìn ta, không biết phải nói gì.

Chiến Kỳ Lực đột nhiên bạnh cổ, hét lớn một tiếng, đâm ra một thương!

Thương của hắn vốn đặt nghiêng cạnh bàn, không biết làm thế nào đã đột ngột xuất hiện trên tay hắn, khi người khác nhìn thấy trên tay hắn có thương thì thương của hắn đã dính tới yết hầu người khác!

Yết hầu của Đường Nhu!

(*) Khuất Nguyên (340-278 TCN) là một chính trị gia, một nhà thơ yêu nước nổi tiếng của Trung Quốc, người nước Sở thời Chiến Quốc. Tác phẩm nổi tiếng của ông là Ly Tao, Sở từ. Khi bị vua Sở lạnh nhạt, gian thần hãm hại, ông uất ức gieo mình xuống sông Mịch La tự vẫn. Người đời sau lấy ngày 5/5 làm ngày giỗ Khuất Nguyên, cũng tức là tết Đoan Ngọ.

Ở Việt Nam 5/5 là ngày giỗ quốc mẫu Âu Cơ, cũng là lễ diệt sâu bọ, hay ăn bánh tro, rượu nếp, mận.

(**) Trí nang: chỉ những người thông minh, tài giỏi, nhiều mưu kế.

Theo Sử Ký của Tư Mã Thiên có ghi:

Xưa Lý Tư thông minh, đa trí, người Tần đều gọi là “túi khôn”. Sau này thường dùng “túi khôn” để chỉ những người đa mưu túc trí, cũng những người giỏi việc đưa ra ý kiến cho người khác. Triệu Thác đời nhà Hán rất thông minh, dưới cổ có một cái bướu nổi lên, có khả năng là u thịt phát triển quá mức, trông giống như một cái túi, vì thế Hán Cảnh Đế gọi ông ta là “túi khôn”.

(***) Họa phương là một loại thuyền nhỏ được trang trí đẹp dùng để du ngoạn chậm trên sông, cũng có lúc để bày tiệc

3. Chương 1 - P2

Đệ tử Đường gia đều không dễ trêu, vì thế Chiến Kỳ Lực lập tức chuẩn bị giết chết Đường Nhu trước.

Mắt thấy mũi thương sắp sửa đâm vào yết hầu Đường Nhu, Đường Nhu lại chẳng thém nháy mắt.

Đúng lúc đó, một đôi tay chợt vươn ra, trước sau bắt lấy cán thương, Chiến Kỳ Lực tránh ngang, lăn một vòng, trầm khuỷu tay đâm ngược lại!

Người nọ hai tay một xĩa một kéo, vẫn bắt chặt lấy trường thương.

Chiến Kỳ Lực thoáng rùng mình, kéo mạnh trường thương lại, không ngờ cố gắng mãi cũng không được, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một gã cao cao đang mỉm cười uể oải nhìn lại mình.

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy cười cười nói:

- Hắn là bằng hữu của ta, họ Tả Khâu, tên Siêu Nhiên, làm người lại chẳng có tí xíu siêu nhiên nào cả, chỉ có chút vô lại. Hắn là người không gì không biết, trong ngực có thể chứa đầy chín châu, mười tám tỉnh, tinh thông cầm nã thủ, ba mươi sáu đường cầm nã thủ, Đại Ưng trảo cầm nã, tiểu cầm nã, Kỳ Môn cầm nã, Tiến Bộ cầm nã.... Cầm nã gì hắn cũng biết hết.

Tiêu Thu Thủy nói dứt lời, hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã “rắc” một tiếng bẻ gãy cán thương, lại cúi người áp sát, giao đầu tay không với Chiến Kỳ Lực. Mới qua ba chiêu, Chiến Kỳ Lực phía trước bị chặn, phía sau

không thể lui, vai, bả vai, eo, thận, bốn chỗ đã bị Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh như thiểm điện bắt lấy, chỉ nghe Tả Khâu Siêu Nhiên cười nói:

- Đây là Triền Ti cầm nã thủ của Tiểu Thiên Sơn, người nhớ cho kỹ nhé.

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Ta còn một vị bằng hữu nữa, ở bên ngoài chưa vào đây. Hắn là cao đồ của Hải Nam kiếm phái, họ Đặng tên Ngọc Hàm. Người biết không, người trong võ lâm đều nói, chưa đến lúc bắt buộc, tuyệt không nên giao thủ với người của Hải Nam kiếm phái, bởi vì bọn họ không ra tay thì thôi, đã ra tay là sát thủ.

Chỉ nghe một người sau lưng lên tiếng:

- Nói xấu người khác sau lưng, không phải người tốt.

Tiêu Thu Thủy cười lớn, nói:

- Chẳng lẽ Đặng Ngọc Hàm là người tốt?

Đặng Ngọc Hàm xụ mặt xuống, đáp:

- Tôi là người tốt!

Tiết Kim Anh đột nhiên nói:

- Đáng tiếc người tốt đều không sống lâu.

Hắn chưa nói dứt lời, hai búa đã bổ về phía Đặng Ngọc Hàm.

Tự hắn đã xác định, trong số những người này, Đặng Ngọc Hàm là khó đối phó nhất!

Nhưng búa bay đến nửa đường liền nhanh chóng phân đôi, chém ngược về phía Tiêu Thu Thủy!

Lần chuyển biến này cực nhanh, mọi người đương trường đều không thể tính trước. Kỳ thực Tiết Kim Anh lúc vừa xông lên đã nhìn ra: chỉ huy của bốn người này tất phải là Tiêu Thu Thủy, nếu muốn chế trụ Đường Nhu, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm thì trước tiên cần phải bắt được Tiêu Thu Thủy!

Nét cười trên mặt Tiêu Thu Thủy vụt biến mất, trên tay đột nhiên bùng lên một luồng sóng dập dờn như nước thu, cuộn cuộn ập tới như thác lũ.

Đợt thác bắn ra nửa đường chợt phân thành hai luồng nước xiết, “đình đình” hai tiếng đánh văng hai lưỡi búa, rồi lại hợp thành một làn nước xanh. Làn nước ngưng tụ lại biến thành bội kiếm trên tay Tiêu Thu Thủy.

Tiết Kim Anh hai búa bị đánh văng, hắn vụt gầm lên một tiếng, lộn người tên không trung lao ra ngoài thuyền.

Hắn tự nhiên là nhìn ra được kiếm pháp của Tiêu Thu Thủy!

Hoán Hoa kiếm pháp!

Thực lực của Hoán Hoa kiếm phái, võ công của Hoán Hoa kiếm phái, không phải thứ một mình Tiết Kim Anh hắn có thể ứng phó được.

Vì thế hắn lập tức quyết định: Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

Thân hình hắn vừa động, Tả Khâu Siêu Nhiên đã liền ra tay, trong nháy mắt đã phong tỏa mười hai huyệt đạo trên người Chiến Kỳ Lặc.

Đường Nhu tay phải khẽ động, tay trái đứng yên đột ngột bắn ra bảy luồng sáng lạnh!

Toàn thân Tiết Kim Anh lại lóe lên ánh búa vàng rực, “đình đình đình đình đình đình đình” đánh văng bảy mũi châm nhọn!

Châm nhọn bắn ra xung quanh, Tiêu Thu Thủy tung người tới, kịp thời ẩn đầu một vị lão viên ngoại xuống, giúp ông ta tránh bị mũi châm bắn trúng.

Một tên giặc cướp lại bị một mũi châm bắn thẳng vào chính giữa trán, kêu thảm ngã xuống. Một gã đại hán khác ở cách khá xa nhưng cũng bị châm nhọn đâm trúng tay.

Lúc này Đặng Ngọc Hàm liền bay lên, kiếm quang lóe sáng, rồi lại nghiêng nghiêng hạ xuống cách đó hơn trượng.

Tiết Kim Anh ở giữa không trung kêu lên một tiếng, chân trái đã có thêm một lỗ máu.

Nhưng hắn vẫn còn có dư lực, dốc hết sức nhảy ra ngoài thuyền.

Đúng lúc này, Tả Khâu Siêu Nhiên đã bắt lấy chân hắn, Tiết Kim Anh vừa hạ xuống lập tức dùng chân phải đá lại, Tả Khâu Siêu Nhiên nhanh chóng bắt chặt chân phải hắn, Tiết Kim Anh dùng hai búa chém tới, Tả Khâu Siêu Nhân lập tức bắt lấy hai tay hắn.

Tiết Kim Anh dùng sức tránh qua, Tả Khâu Siêu Nhiên đã khống chế toàn thân hắn. Tiết Kim Anh há miệng định hô lên, hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên đã kẹp chặt hai má hắn, Tiết Kim Anh há rộng miệng nhưng lại không phát ra được tiếng nào, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Bọn ta còn phải hỏi người vài chuyện, không được làm rộn.
- Đầu lĩnh của các người, Chu đại thiên vương đang ở đâu?

Tiết Kim Anh trợn trừng hai mắt, không trả lời.

Chiến Kỳ Lực thở hồng hộc, nhắm mắt lại.

Còn lại bảy tên giặc cướp sớm đã sợ đến mức không biết là chạy tới tận đâu rồi.

Mấy người Tiêu Thu Thủy mặc cho chúng chạy trốn, một mặt cũng hy vọng bọn chúng có thể dẫn Chu Thuận thủy tới, chấm dứt luôn một lần.

Những người ở trên bờ đều hoa tay múa chân bàn luận với nhau:

- A, bốn vị tiểu anh hùng này thật lợi hại, vừa ra tay đã đánh tan đám khốn kiếp đó rồi.
- Có người còn biết phóng ám khí nữa kìa?
- Ôi chao, sao bọn họ cũng giết người vậy.

Có người lo lắng nói.

- Bọn họ chọc vào Chu đại thiên vương rồi, chỉ sợ không thể khá được.

Có người lại càng đau khổ, nói.

Trong khoang thuyền vàng bạc trang sức văng đầy đất, một người mặc quần áo công tử lưng dính một đao, máu nhuộm đỏ y phục, vị viên ngoại trong thuyền tuổi đã gần sáu mươi, miệng thở hào hển bước tới trước mặt mấy người Tiêu Thu Thủy, khom người muốn quỳ xuống. Tiêu thu Thủy vội vàng đỡ dậy, nói:

- Lão trượng, ngài đang làm gì vậy!

Viên ngoại mắt ngấn lệ, cúi người bái xuống:

- Lão phu muốn khấu tạ ơn cứu mạng.

Đoạn chỉ vào vàng bạc châu báu dưới chân nói:

- Vàng bạc lão vất vả khổ sở cả nửa đời mới kiếm được, mắt thấy sắp bị bọn chúng cướp đi hết, may nhờ các vị...

Tiêu Thu Thủy liếc nhìn số bạc, thấy trên đó đều có khắc chữ “Na”, trong lòng không khỏi cười thầm:

“Người này có vẻ là một ông thần giữ cửa, muốn lấy tiền của lão cũng không đơn giản, đến cả trên bạc cũng phải làm ký hiệu.

Hắn lập tức cười nói:

- Lão trượng có phải họ Na không?

Viên ngoại hơi ngạc nhiên đáp:

- Đứng đứng đứng, lão họ Na, tên là Na Cẩm Lượng, là người Hàng Châu, trên đường qua đây... Tráng sỹ làm sao mà biết?

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Không có gì. Chỉ là họ này đúng là hiếm gặp.

Vị viên ngoại kia nói:

- Vâng vâng vâng, các tráng sỹ trượng nghĩa cứu giúp, lão phu để tỏ lòng biết ơn, xin được tặng...

Tiêu Thu Thủy không có kiến nhẫn nghe, quay sang phía Tiết Kim Anh nói:

- Thủ lĩnh của các người đang ở đâu, bọn ta cũng không nhất định giết được hắn, nói không chừng còn bị hắn giết mất, như vậy các người cũng coi như báo được thù rồi, các người hà tất phải khổ sở không nói chứ!

Tiết Kim Anh vẫn ngậm chặt miệng, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Có câu Chu đại thiên vương là người đứng đầu của Trường Giang hắc thủy đạo, thủ hạ mãnh tướng có “Tam anh Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân”, người và Chiến Lực Kỳ là hai trong Tam anh, người không cần nói Chu đại thiên vương đang ở đâu, chỉ cần nói lão đại của các người “Song đao khách Phù Vinh Tường đang ở đây là được rồi.

Nguyên lai “Trường Giang tam anh” trong lòng nhân sỹ võ lâm, thực tế là “Trường Giang tam ác”, Đại ác Song đao khách Phù Vinh Tường võ công cao nhất, Nhị ác Tử kim phủ Tiết Kim Anh võ công kém hơn, Tam ác Thương đao nhân vong Chiến Kỳ Lực, võ công yếu nhất.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tam ác các người xưa này hành sự không bao giờ rời nhau, mà hôm nay Phù lão đại đang ở đâu, ta nghĩ các người trong lòng đều rõ ràng!

Tiết Kim Anh bỗng mở mắt ra, đúng lúc này, trên không trung truyền tới một tràng tiếng rít gió, Tiết Kim Anh cười lạnh nói:

- Hắn tới rồi, hạn chết của các người cũng tới rồi!

Vừa dứt lời, thân thuyền đột nhiên rung chuyển kịch liệt.

Chỉ sau nửa khắc, thân thuyền càng chuyển động kịch liệt hơn gấp mười!

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đường Nhu, Đặng Ngọc Hàm bốn người đưa mắt nhìn nhau, lập tức chia ra làm bốn phía, xông ra ngoài khoang thuyền.

Bốn người thân ảnh cực nhanh, nhưng người đầu tiên đặt mũi chân lên đầu thuyền là Tiêu Thu Thủy. Đến khi gót chân hần chạm xuống boong thuyền thì Đặng Ngọc Hàm cũng hạ xuống đầu thuyền. Bốn người cùng nhìn lại, chỉ thấy tám sợi dây thừng đang neo giữ hạm phương đã bị cắt đứt, lúc này đang là tiết xuân nước xiết, lòng sông cuộn cuộn, dòng chảy rất gấp, không thể đo lường được, dây neo vừa đứt, lại bị người đẩy, thuyền lập tức bị cuốn vào dòng nước lũ, lao vút đi như bay!

Ở trên bờ, một người tay cầm song đao, đang cười sằng sặc.

Chỉ trong khoảnh khắc, thuyền đã cách bờ tới vài trượng!

Cũng trong chớp mắt đó, Tiêu Thu Thủy đã phi thân lao ra!

Tiêu Thu Thủy vừa động, Đặng Ngọc Hàm cũng liền động!

Tiêu Thu Thủy giống như đại bàng bay vượt trường không, suýt soát hạ xuống mép cầu trên bãi cát!

Cảnh tượng này làm người trên bờ đều trợn mắt há mồm, hồi lâu sau mới có người kêu lên khen tuyệt, đến cả Song đao khách Phù Vinh Tường trên bến nhất thời cũng quên cả ra tay.

Nhưng Đặng Ngọc Hàm do nhảy lên chậm hơn Tiêu Thu Thủy một chớp mắt, khoảng cách liền đã xa hơn năm sáu thước. Đặng Ngọc Hàm tuyệt y tung bai, cách bãi cát khoảng hơn mười thước, cố gắng đề khí chỉ còn cách có ba thước nhưng đã rơi xuống dưới!

Mọi người tất nhiên là đều thét lên kinh hãi.

Cùng lúc đó, Song đao khách Phù Vĩnh Tường đã phát động tấn công.

Phù Vĩnh Tường tay trái ra đao như thác nước ngàn cân, chém thẳng về phía Tiêu Thu Thủy.

Hắn muốn khi Tiêu Thu Thủy vừa hạ xuống chưa kịp súc thế, lập tức hủy đi trước.

Tiêu Thu Thủy tay phải bật kiếm, tay trái roạt một tiếng kéo tung dây lưng, ném vù lên không trung.

Đặng Ngọc Hàm ở giữa khoảng không bắt lấy dây lưng, Tiêu Thu Thủy kéo mạnh, Đặng Ngọc Hàm giống như một con chim yến, hạ xuống bờ cát!

Lúc này đao trái của Phù Vĩnh Tường đột nhiên biến mất, chỉ còn lại đao trên tay phải, đâm thẳng tới Tiêu Thu Thủy!

Đao tay phải mới là sát chiêu!

Nhưng kiếm của Tiêu Thu Thủy lại vừa khéo giương ngang chắn trước mũi đao!

Phù Vĩnh Tường đại nộ, hồi đao chém tiếp, đột nhiên bên hông lóe lên một luồng gió lạnh, dọa hắn phải vội và lùi lại, chỉ nghe Tiêu Thu Thủy nhanh chóng nói với Đặng Ngọc Hàm:

- Thăng nhóc này giao cho cậu.

Đặng Ngọc Hàm gật đầu, Phù Vĩnh Tường vung đao lên tiếp, kiếm của Đặng Ngọc Hàm lập tức ép hắn lùi lại.

Chỉ trong một chốc đó, thuyền đã cách bờ mấy chục trượng.

Chuyện Tiêu Thu Thủy lo lắng là hai người bạn đang ở lại trên thuyền. Không phải vì họ không đối phó được với Tiết Kim anh và Chiến Kỳ Lực mà là không ứng phó nổi với nước sông Trường Giang.

Bởi vì hắn đã nhìn lướt qua hai bên thân thuyền, hoàn toàn gãy vỡ.

Hắn thật sự hối hận tại sao lại dễ dàng để bầy tên đại hán kia chạy mất.

Trong lòng sông Trường Giang hiển nhiên là vẫn còn người của Chu đại thiên vương

Một khi lật thuyền, ám khí của Đường Nhu ở trong nước sẽ mất tác dụng, Tả Khâu Siêu Nhiên cũng không thạo thủy tính, còn bản thân mình? Đến nước còn chưa dính qua.

Tiêu Thu Thủy phi thân lên một chiếc thuyền rồng thon dài, hô lớn:

- Mượn tạm!

Xoẹt xoẹt hai kiếm cắt đứt dây thừng, trái phải hai mái chèo, nhanh chóng xông ra!

Chiếc thuyền rồng này vốn hẹp, sức tiến rất lớn, cộng thêm dòng nước chảy xiết và hai mái chèo của Tiêu Thu Thủy, tốc độ chạy giống như đang bay!

Nhưng lúc này họa phương đã gặp một hiểm cảnh.

Nguyên lai Tỷ Quy có một địa điểm, giữa sông có đá lớn chắn ngang, tạo thành khe hiểm, những người đi thuyền sợ nhất là gặp nơi như thế này.

Theo truyền thuyết sau khi Khuất Nguyên trầm mình ở sông Mịch La, người chị gái một hôm đang giặt quần áo liền thấy cá thần đỡ thi thể Khuất Nguyên ngược sông mà về, an táng ở đây. Do vậy Tỷ Quy cũng có mộ Khuất Nguyên, là một trong Tỷ Quy bát cảnh, tên gọi “Cửu long bồn giang”

Họa phương giờ đang đâm thẳng tới tảng đá lớn ở khe hẹp!

Người trên bờ lớn tiếng hô hào, cổ vũ trợ uy cho Tiêu Thu Thủy!

Sức lực của Tiêu Thu Thủy không phải tầm thường, hay tay vừa tăng lực, mái chèo vung lên như đôi cánh. Dây lưng của hắn vì cứu Đặng Ngọc Hàm mà rơi mất, trường bào buông lỏng, giữa sông gió lớn, áo trắng tung bay, thổi dính sát vào người, thật giống như đang bay vậy!

Mắt thấy thuyền rồng sắp sửa đuối kịp họa phương, mà họa phương cũng sắp sửa đâm vào đá lớn.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, thuyền rồng của Tiêu Thu Thủy áp sát vào họa phương, trước mắt đã là một vách đá.

Chỗ này nước sông vừa xiết, vừa hẹp, nếu như sát thuyền mà đi thì lúc nào cũng có thể bị đâm hỏng, còn nếu như Tiêu Thu Thủy chậm lại, một chút thôi thì họa phương tất đâm vào bãi đá, muốn cứu cũng không kịp!

Hay cho Tiêu Thu Thủy, hắn lại đột nhiên gia tăng tốc độ!

Thuyền rồng của Tiêu Thu Thủy nhanh như chớp vượt qua họa phương, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc cơ hồ đâm trúng vào vách đá, nhưng Tiêu Thu Thủy chợt dùng tay trái bắt lấy tảng đá, vụt dùng thế chạy của thuyền, tay phải cầm mái chèo, đánh tới phía họa phương, muốn cản nó lại!

Cú cản này Tiêu Thu Thủy cũng không nắm chắc được bao nhiêu, nước sông chảy xiết như vậy, họa phương chạy nhanh như vậy, Tiêu Thu Thủy mắt thấy nó chỉ còn cách tảng đá lớn có mười mấy thước, chỉ mong cản lại được một chút rồi tính toán sau!

Ngay lúc đó, hắn chợt nhìn thấy, trên tảng đá giữa sông không ngờ lại có một người!

Một ông lão đánh cá áo vải, vậy mà lại thả câu ở chỗ này!

Chỉ thấy ông lão vụt mở mắt, tinh quang tứ xạ, đứng tấn vững vàng, vung cần câu trong tay ra, chặn lấy họa phương. Cần câu không ngờ lại được làm bằng sắt, mặc dù đã cong lại nhưng thế tấn của ông lão vẫn không chút suy yếu.

Chiếc thuyền không ngờ lại bị ông lão cản lại. Cộng thêm cú chặn kịp thời của Tiêu Thu Thủy, họa phương lập tức dừng hẳn.

Đúng lúc này, trong họa phương có hai người nhanh chóng bay ra!

Một người nhảy lên thuyền rồng của Tiêu Thu Thủy, chính là Đường Nhu.

Đường Nhu vừa ra, ám khí trong tay áo hắn đã bắn đi!

Trong nước lập tức bắn lên mấy luồng máu đỏ.

Người của Chu đại thiên vương đang muốn nhảy lên thuyền của Tiêu Thu Thủy và họa phương. Ám khí của Đường Nhu tuy trong nước uy lực giảm mạnh nhưng từ trên thuyền đánh xuống dưới nước vẫn mạnh như tên bắn!

Một người nhảy lên tảng đá lớn, tay cầm một cây gậy, cũng tỳ vào họa phương, trợ giúp ông lão một tay.

Người này chính là Tả Khâu Siêu Nhiên.

Tả Khâu Siêu Nhiên vừa chặn lấy họa phương lập tức biết được áp lực, không khỏi buột miệng nói với ông lão:

- Cổ tay thật mạnh!

Ông lão cười nhẹ, cũng không nói chuyện.

Tả Khâu Siêu Nhiên từ nhỏ đã theo học “Cầm nã đệ nhất thủ” Hạng Thích Nho cùng “Ung chảo vương” Lôi Phong, sức cổ tay cực mạnh, chỉ sợ không có bao nhiêu người bì được với hắn, vậy mà hôm nay lại phải than thở như vậy.

Ông lão, Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên đưa mắt nhìn nhau một cái, phát lực một kéo một dắt, đồng thời hét lớn một tiếng, một nâng một giữ, gậy, chèo trong tay hai người Tề, Tả đều gãy đoạn, chỉ còn ông lão là kéo về được cần câu sắt. Họa phương đã bị ba người bọn họ mượn lực kéo lên trên bến, suýt soát tránh được tảng đá lớn, mắc cạn giữa đám đá nổi.

Tiêu Thu Thủy lập tức nhấc cây chèo còn lại lên, toàn lực ổn định chiếc thuyền rồng vừa thiếu chút nữa là bị dòng nước xiết cuốn trôi đi. Đường Nhu không ngừng phóng ra ám khí, trong nước liên tục xuất hiện những luồng máu đỏ.

Đột nhiên một tiếng huýt vang lên, Đường Nhu cũng không phóng ám khí nữa, trong nước cũng không còn ai cả.

Thuyền rồng dừng lại bên bãi cát, ông lão dùng một tay kéo nó lên bờ. Tiêu Thu Thủy, Đường Nhu nhảy xuống khỏi thuyền, nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên nhất thời sinh tử trùng trùng, ngây ra một chập, không nói nên lời.

Bấy giờ đám người Na viên ngoại mới dám từ trong họa phương thò đầu ra, vẫn còn chưa rõ ràng mình đang ở đất sống hay dưới quỷ vực nữa.

Dân chúng trên bờ vốn thuần phác ôn hậu, không nhịn được liền reo hò như sấm dậy.

Do có chuyện xảy ra, người trên bờ đã tụ tập càng lúc càng đông, sợ rằng phải có tới trên nghìn người, khi thấy Tiêu Thu Thủy xuống thuyền rồng, tâm hồn họ liền như treo trên dây đàn, bấy giờ thấy hấn tụy mấy lần gặp nguy nhưng cũng cứu được họa phương, tất cả không khỏi vui mừng vô hạn.

Tiêu Thu Thủy đang muốn cảm tạ ông lão thì đột nhiên thấy ông ta sắc mặt xanh lè, tiến thẳng vào họa phương.

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, Tả Khâu Siêu Nhiên lập tức nói:

- Hai người bọn chúng đã bị tôi phong bế huyết đạo.

Không ngờ trên thuyền vang lên hai tiếng kêu thảm, Tiêu Thu Thủy cùng Đường Nhu, Tả Khâu Siêu Nhiên lập tức lao lên thuyền, chỉ thấy ông lão sắc mặt xanh lè, cầm côn đứng đó. Tiết Kim Anh, Chiến Kỳ Lược, khước mắt rách toạc, thiên linh cái đều bị một côn đánh nát!

Tiêu Thu Thủy ngẩn người, nói:

- Lão trượng, ngài thế này...

Phụ nữ trên thuyền lần lượt thét lên chói tai, bọn họ chưa từng phải chứng kiến cảnh tượng máu me như vậy.

Ông lão thở hồng hộc nói:

- Loại người này còn lưu lại trên đời làm gì! Thêm một tên cặn bã, thêm nhiều người yếu ớt bị hại!

Đột nhiên quay sang phía ba người hỏi:

- Có vẻ các ngươi vừa mới bước vào giang hồ, đúng không?

Tiêu Thu Thủy trong lòng kính phục công lực khí phách đương đầu sóng dữ của ông lão, lập tức cúi đầu nói:

- Đúng vậy, xin được lão tiên bối chỉ điểm nhiều hơn.

Ông lão nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị nói:

- Đám người này là thủ hạ của Chu đại vương, Tam ác trong Tam ác Tứ côn, Ngũ kiếm Lục chưởng, Song thần quân. Tam ác không trừ, không có ngày yên ổn. Cho dù các ngươi lòng dạ từ bi thì cũng phải biết suy nghĩ cho nhân dân hai bờ Trường Giang... Kể cả Tam ác không trừ, Tứ côn Ngũ kiếm Lục chưởng Song thần quân cũng sẽ không tha cho các ngươi.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Tiên bối nói rất đúng. Tiên bối là...

Ông lão chợt nói:

- Trong các ngươi không phải còn một người ở lại trên bờ chiến đấu với Phù Đại ác sao? Các ngươi mau tới xem hắn đi.

Tiêu Thu Thủy quay người, vừa chạy vừa nói:

- Vâng vâng. Có điều với võ công của Đặng Ngọc Hàm, song đao của Phù Vinh Tường không thể làm gì được hần.

Ông lão cũng triển thân chạy theo, nói:

- Bốn người các ngươi là bằng hữu?

Tiêu Thu Thủy mỉm cười, ánh mắt sáng lên.

- Chúng tôi là bằng hữu, cũng là anh em, một dải Cẩm Giang đều biết chúng tôi.

Ông lão ngạc nhiên hỏi:

- Biết các ngươi cái gì?

Tả Khâu Siêu Nhiên tiếp lời:

- Biết chúng tôi là bốn huynh đệ.

Đường Nhu cũng cười nói:

- Bốn huynh đệ không cần kết bái

Suốt một dải Cẩm Giang, mỗi người nghe nhắc tới “bốn huynh đệ” đều sẽ mỉm cười.

Bốn đệ tử thế gia chí đồng đạo hợp, tể thế cứu dân đi cùng một chỗ, không có kết bái, nhưng lại có tình cảm còn sâu đậm hơn kết bái.

Bốn huynh đệ phảng phất như là tên chung của bốn vị thiếu niên anh hiệp trẻ tuổi tiêu sái, tài khí tung hoành này.

Gia thế của cả bốn người đều rất nổi tiếng.

Nhà họ Tiêu Hoán Hoa tự nhiên là không cần phải nói, Đường môn đất Thục lại càng là danh môn, danh khí của Ứng trảo vương, Hạng Thích Nho tự nhiên là không nhỏ, Hải Nam kiếm phái cũng không phải loại thường.

Trong bốn người này lấy Tiêu Thu Thủy làm lão đại.

Đó là “Cẩm Giang tứ huynh đệ”.

4. Chương 2: Xứng Thiên Kim Và Quản Bát Phương

Mấy người Tiêu Thu Thủy lên bờ trong tiếng hoan hô của những người xung quanh, đã thấy Đặng Ngọc Hàm đang mỉm cười nhìn họ.

Trên vai Đặng Ngọc Hàm cũng đã trúng thương, tuyết y nhuộm thành đỏ hồng, nhưng thần sắc vẫn như không có việc gì.

- Chết rồi!

- Tôi vốn không muốn giết hần, nhưng hần muốn giết tôi, tôi chỉ còn cách giết hần thôi.

- Tôi giao hần cho cậu cũng là muốn cậu giết hần, hần cắt thừng hủy thuyền, thủ đoạn tàn độc, thật sự không thể lưu lại, cậu cũng không cần áy náy.

Tiêu Thu Thủy trao đổi xong xuôi với Đặng Ngọc Hàm, bấy giờ mới cao giọng nói:

- Xin hỏi vừa rồi tôi mượn một chiếc thuyền rồng ở đây, bây giờ đang mắc cạn ở chỗ Cửu long bên giang, cảm phiền chủ thuyền kéo nó đi ra, chi phí hết bao nhiêu tại hạ nguyện ý bồi thường.

Chủ thấy một người trung niên gầy gò bước ra nói:

- Thiếu hiệp sao lại nói như vậy. Các vị thiếu hiệp mạo hiểm khó khăn, trưng nghĩa trừ hại, người trong trấn chúng tôi còn chưa cảm tạ đại ân, chỉ một chiếc thuyền rách con con thì có đáng kể gì?

Tiêu Thu thủy bật cười, Na viên ngoại đứng bên cạnh cũng rất thích thời, tiếp lời:

- Nay, bác đồng hương, tôi mua một chiếc thuyền mới tặng bác, coi như là mấy vị thiếu hiệp này tặng.

Tiêu Thu Thủy cười cười, liếc nhìn Na viên ngoại, cũng không muốn dùng dằng tiếp, Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Đại ca, chúng ta còn phải đi xem náo nhiệt.

Một thiếu niên nhà nghèo đứng bên cạnh liền nói:

- Nếu chư vị muốn xem náo nhiệt thì đến trưa hôm nay bản trấn có đua thuyền rồng, mười mấy chiếc thuyền ầm ầm ù ù đua nhau, rất là hấp dẫn, các vị nhất định phải tới xem...

Tiêu Thu Thủy cười đáp:

- Cảm ơn.

Na viên ngoại sợ mấy người Tiêu Thu Thủy đi rồi, việc lại có biến vội vàng nói:

- Tráng sỹ....

Tiêu Thu Thủy trong lòng cảm thấy khó xử, hẳn vốn thích tự do tự tại, mà hôm nay cứu mấy người này, không thể không chiều cổ cho họ tiếp, chẳng biết phải làm thế nào mới ổn.

Ông lão câu cá đứng cạnh bỗng nói:

- Nếu Tiêu thiếu hiệp có việc gấp thì cứ đi trước, việc hộ tống an nguy cho Na viên ngoại cứ giao cho lão hủ là được.

Tiêu Thu Thủy dù sao cũng vẫn còn trẻ, ham thích vui chơi, vội vàng đa tạ ông lão. Ông lão cười khà khà, Na viên ngoại thì có chút do dự, ngập ngừng nói:

- Cái này, cái này...

Tiêu Thu thủy vỗ vỗ vai Na viên ngoại, cười nói:

- Vị lão tiên bối này, võ công còn cao hơn bọn chúng tôi cộng lại, ông không cần lo lắng.

Vì thế bốn người tạm biệt mọi người, tâm tình vui vẻ đi tới “Ngũ lý khư”.

Hội đua thuyền rồng ở Tỷ Quy là một ngày hội lớn trong vòng trăm dặm xung quanh.

Vừa tới giờ Ngọ, một tiếng pháo nổ, hội đua thuyền rồng mà vạn người mong chờ sắp sửa bắt đầu.

Dân chúng đứng đầy hai bên bờ, vung vẩy những tấm vé đủ màu, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Vốn hội đua thuyền rồng là để kỷ niệm ngày Khuất Nguyên trầm mình, nhưng trải qua mấy trăm năm, do hội đua thuyền hấp dẫn không ít người tới cá cược cho nên làm nổi lên một nghề mới, cá cược “Thập sắc long chu”.

Mỗi năm thuyền rồng trước khi tham gia thi đấu đều phải trải qua tuyển chọn nghiêm khắc, sau vài lần đào thải chỉ còn lại mười chiếc. Mười chiếc thuyền tham gia thi đấu được sơn màu sắc khác nhau, treo màu cờ khác nhau, chiếc thuyền nào thắng lợi cũng tức là màu sắc đó thắng lợi.

Tiền cược mọi người đặt xuống thông thường đều rất lớn, đánh một ăn người, có người nhờ đó mà một đêm phát tài, nhưng cũng có vô số người vì thế mà khuynh gia bại sản. Bọn họ muốn đánh cược chỉ cần trước đó tới “Kim Tiền ngân trang” mua những tấm vé mười màu, khi trúng thì dùng vé màu đổi lại thành tiền mặt là được.

Một dải đất này dân phong thuần phác nhưng máu đánh bạc thì lại rất thịnh, bao nhiêu người đánh đến khuyh gia bại sản, vợ con li tán, chỉ có Kim Tiền ngân trang, cùng với huyện đại gia và một số công sai bộ đầu là càng lúc càng giàu.

Mấy người Tiêu Thu Thủy mới tới chỗ này, tự nhiên là không biết tình hình ở đây, nhưng thấy mọi người ai cũng cầm một tấm vé màu, trong lòng không khỏi buồn bực. Nhưng lại thấy người đông nghìn nghịt, cực kỳ náo nhiệt nên cũng không để ý lắm, cùng chen vào trong đám người xem lễ hội.

Thuyền rồng cứ mười hai người ngồi một chiếc, chia ra làm hai hàng, bên phải năm người, bên trái năm người, ngoài ra còn có một người ở đầu thuyền đánh trống, một người chỉnh bánh lái, tổng cộng là mười hai người.

Như bình thường, chèo thuyền không giống với những loại thi khác, Trường Giang nước xiết, không phải cứ người sức lực mạnh mẽ là có thể thắng cuộc, nhất định phải là thuyền phu thông thuộc thủy tính, có kinh nghiệm phong phú, tinh minh lão luyện mới có thể khiến thuyền chạy như bay.

Vì thế người dù đã luyện qua võ công cũng chưa chắc có thể tạo nên khác biệt.

Mọi người đều cực kỳ coi trọng hai màu tím, xanh, bởi vì người của hai thuyền này không ai không có mấy chục năm sinh hoạt trên thuyền, hơn nữa còn rất thuần thực mạnh mẽ, nhất là chiếc thuyền màu xanh.

Cuộc đua chưa bắt đầu, trước tiên luôn phải có một chấp bái tế thần linh, bát tiên quá hải, trái hoa đốt pháo, múa rồng múa lân các loại, sau đó là một tràng trống lễ, liên miên không dứt, người trên bờ sông cũng ném bánh gạo xuống nước, rào rào như mưa.

Cuối cùng ở phía nam đoạn sông có một chiếc bánh cực lớn được dựng lên, cờ màu bọc ngoài đón gió lay động không dứt. Người trên bờ hò hét ầm ỹ, biết rằng màn diễn chính sắp tới rồi.

Chiếc bánh ở phía nam sông giống như băng giải thưởng, ai tới chỗ đó trước, người cầm cờ đoạt lấy nó sẽ là người chiến thắng...

Mọi người vỗ tay, reo hò ầm ỹ, cuối cùng một tiếng pháo nổ vang, mười chiếc rồng súc thể chờ đợi đồng loạt phóng ra!

Mười chiếc thuyền như mười mũi tên nhọn, phá sóng mà đi.

Lúc bắt đầu, mười chiếc thuyền gần như ngang bằng, dòng nước vừa mạnh vừa nhanh, đường đến chỗ chiếc bánh lớn khá là nguy hiểm.

Nhưng chưa được một chốc, mười chiếc thuyền rồng đã phân trước sau, có năm chiếc rút lại đằng sau, năm chiếc phía trước gần như song song.

Không lâu sau nữa, hai màu xanh, tím đã vọt lên phía trước, theo sát là hai màu lam, trắng, một chiếc khác bị bỏ lại phía sau.

Người trên bờ hò hét vang dội!

- Thuyền xanh! Thuyền xanh!

- Thuyền tím! Thuyền tím!

Cũng có người hô lên:

- Thuyền trắng! Thuyền trắng! Mau! Mau!...

Nhưng không có ai hô “thuyền lam”. Do người trên thuyền lam đều hư phù không thực nhưng lại lúc nào cũng làm bộ làm tịch không ai bì nổi nên căn bản không được mấy người mua vé màu của họ.

Hơn vạn người ở tận bờ hò to gọi nhỏ, tràng diện vô cùng náo nhiệt. Máy người Tiêu Thu Thủy mặc dù không mua vé màu nào cả nhưng cũng xoa quyền nắm chưởng, bộ dạng cực kỳ hưng phấn. Đường Nhu lại càng giống như một đứa trẻ con, gào đến rách cả họng, còn đầu khí phách của con cháu Đường gia mà giang hồ nghe tên phải kính sợ ngày thường?

Lúc này nước ghềnh chảy gấp, bốn con thuyền chỉ cách mực tiêu chưa tới mấy trượng, đúng lúc đó, thuyền xanh và thuyền tím bỗng nhiên gần như đồng thời chậm lại giống như kỳ tích.

Chỉ một thoáng chậm đó, thuyền trắng và thuyền lam đã lập tức vượt qua.

Nhưng đến khi còn cách mực tiêu hơn một trượng thì người trên thuyền trắng chợt đều dừng tay không chèo nữa, thuyền lam liền dễ dàng đoạt được chiếc bánh, nghiêng nghiêng ngả ngả hướng về phía bờ, những con thuyền khác đều thu cờ cất trống quay về.

Một cảnh này làm không chỉ mấy người Tiêu Thu Thủy cực kỳ bức tức, hơn vạn dân chúng trên bờ đều giậm giữ hò hét, vút hết vé màu trong tay xuống.

Tiêu Thu Thủy và Đường Nhu đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều thấy rất kỳ lạ.

Đặng Ngọc Hàm thấy không vừa mắt, Tả Khâu Siêu Nhiên nói nên đi thôi, bấy giờ đám người áo lam kia vênh vang tự đắc bước lên bờ, Tiêu Thu Thủy không nhịn được liếc nhìn một cái, sau khi nhìn liền quyết định không đi nữa.

Hóa ra những thuyền phu mặc quần áo màu khác lên bờ đều ủ rũ ảm đạm, thuyền phu áo lam lên bờ lại được một đám người áo lam vây quanh rì rào bảo bực, thái độ mười phần kiêu ngạo, nhưng không có bất kỳ người dân nào tới chúc mừng.

Có mấy người thua tiền còn bật khóc lớn.

Tiêu Thu Thủy nhìn lại thấy, một vị thuyền phu trung niên từ trên thuyền xanh vừa bỏ neo bước xuống, trên khuôn mặt đen sạm thương tang không ngờ lại chảy xuống hai hàng lệ.

Trông thấy vậy, Tiêu Thu Thủy sao có thể chịu đựng được? Không tới hỏi cho rõ ngọn ngành không xong.

Tiêu Thu thủy cùng Đường Nhu lập tức đi sang phía đó.

Gã đệ tử Đường môn nổi danh tâm ngoan thủ lạt này không ngờ cũng có lòng dạ bỏ tát.

Tiêu Thu Thủy như lưu thủy hành vân, vượt qua đám người, đến trước mặt người trung niên. Người trung niên vừa chớp mắt chợt thấy một thiếu niên áo trắng xuất hiện, sau lưng còn có một thiếu niên áo hoa, không khỏi ngẩn ra, đang định cúi đầu bước đi thì Tiêu Thu Thủy đã vái dài nói:

- Xin hỏi vị đại thúc này...

Người trung niên khẽ giật mình, phảng phất như tâm sự trùng trùng nhưng đối với người thanh niên tao nhã lễ độ, tuấn tú dễ gần này không khỏi sinh ra hảo cảm, lập tức dừng lại, hỏi:

- Có việc gì?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đại thúc vừa rồi là hảo thủ trên thuyền xanh. Đoạn sông dài hơn trăm trượng vừa rồi, đại thúc đổi tay ba lần, ngừng chèo một lần, thật sự là rất giỏi...

Đại hán trung niên lại thất kinh, tiếp đó là một trận mê mang. Nhưng chuyện khác không nói, chỉ riêng cùng một thuyền đã có mười hai người, động tác nhanh nhẹn, xen kẽ loạn xạ, không khí sôi trào, làm sao mình đối bao nhiêu lần tay chèo người thanh niên này lại đều rõ ràng? Khoảng cách đó xa lắm cơ mà.

Tiêu Thu Thủy ngừng lại một chút, bỗng nhiên nghiêm mặt nói:

- Xin hỏi đại thúc, tại sao đến điểm cuối cùng lại đột nhiên bỏ cuộc?

Vị đại hán trung niên kia ngăn người, lúc này từ thuyền xanh lại có một ông lão da đen bước ra, thấy đại hán trung niên nói chuyện với hai thiếu niên thân tuấn, không khỏi ngạc nhiên, vỗ vai đại hán trung niên hỏi:

- A Vượng, có chuyện gì vậy? Bọn họ là ai?

A Vượng vừa nghe Tiêu Thu Thủy hỏi, sắc mặt liền trầm xuống, nhỏ giọng đáp :

- Tôi không biết.

Câu này vừa như trả lời ông lão, lại vừa như trả lời Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy cẩn thận cân nhắc, hỏi:

- Chúng tôi không có ác ý, đại thúc cứ yên tâm, chỉ là trong lòng thấy khó hiểu, tại sao lại để thuyền lam độc chiếm ngôi đầu, xin các đại thúc chỉ điểm bên mê mà thôi.

A Vượng vẫn không trả lời, ông lão lại chăm chú quan sát mặt mũi mấy người Tiêu Thu Thủy. Tiêu Thu Thủy thấy hành động của họ cổ quái lại càng tò mò.

A Vượng nói:

- Chuyện này không liên quan đến các người, các người đừng tự tìm phiền phức

Nói đoạn, chuyển hướng muốn tránh qua mấy người Tiêu Thu Thủy mà đi.

Tả Khâu Siêu Nhiên cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi:

- Phiền phức? Có gì phiền phức?

Ông lão lại thăm dò:

- Các người là do bọn chúng phải tới thử xem bọn ta có phục hay không à?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Bọn chúng? Bọn chúng là ai, cái gì mà phục hay không?

Ông lão cuối cùng cũng bình tĩnh nói:

- Các vị là công tử thiếu gia tỉnh khác đến phải không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Chúng tôi đúng là từ tỉnh khác đến.

Ông lão lắc đầu nói:

- Các vị tiểu ca có điều không biết, loại chuyện này các vị nên ít dính vào thì hơn, nếu không sợ là không còn sống mà quay về.

A Vượng lại nói:

- Hắc ca, đừng nói nhiều nữa, họa từ miệng mà ra đấy, cứ đi thôi.

Mấy người Tiêu Thu Thủy vẫn còn đang chưa hiểu đầu cua tai nheo gì(*) thì chợt nghe một tiếng quát lớn, năm sáu tên đại hán mặc áo lam xô đẩy đám người tiến tới, tên đi đầu ồm ồm quát:

- Cái đám rùa đen, thua thuyền rồi không về nhà, ở đây khua môi múa mép, rì rầm cái gì?

A Vượng lén lau nước mắt, cúi đầu đáp:

- Không nói gì cả, không nói gì cả.

Ông lão mặt đen thì sầm mặt, không nói tiếng nào.

Đại hán áo lam lại đưa tay đẩy A Vượng và ông lão, nói:

- Đúng rồi, không nói gì cả, hai tên nhà quê các người còn không mau cút về nhà đi, dầm dẫm dúi dúi ở đây làm gì!

Cú đẩy này, A Vượng nhần nhục chịu đựng, nhưng ông lão thì lại phát hỏa, hất tay đối phương ra, tức giận dùng dùng nói:

- Có đi thì ta tự đi, không cần người đẩy!

Đại hán áo lam “hắc” một tiếng, rút tay lại nói:

- Oa oa, người chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ phải không, cũng dám nổi điên à?

A Vương hoảng sợ vội vàng chắn giữa hai người, kéo tay áo đại hán áo lam, cầu khẩn:

- Đại gia, đại gia đừng tức giận, để tôi đưa hần về nhà.

Không ngờ đại hán áo lam bỗng vùng quyền đánh tới, A Vương bị đánh trúng giữa mặt, máu mũi chảy tràn. Đại hán áo lam cười khặc khặc quái dị, nói:

- Ai khiến người nhiều chuyện! Xem ta hôm nay thu thập cục than đen này, ai bảo mẹ hần sinh nhằm quả trứng thối này...

Ông lão mặt đen vốn đã tính tình nóng nảy, thấy A Vương vì mình mà bị trúng đòn, lửa giận bốc lên, bất chấp tất cả, quát lớn một tiếng, vùng quyền đánh tới. Đại hán áo lam lại là kẻ biết nghề, vùng tay lên chặn lại, tiến thân liên tiếp đánh ra ba quyền, bụp bụp bụp đánh trúng người ông lão mặt đen. Không ngờ thân thể ông lão lại cực kỳ cường tráng, bị trúng ba quyền vậy mà vẫn không việc gì, ngược lại một quyền đánh tới khiến cho đại hán áo lam đau đến nẩy đom đóm mắt. Hần tuy học qua công phu nhưng ngày thường ý thể hiệp người, làm gì có ai dám động thủ, vì thế rất ít rèn luyện, chỉ được mã ngoài, bị trúng một quyền lập tức kêu lên oai oái, hay tay vùng vẫy, kêu gọi năm sáu gã cao lớn đứng bên cạnh:

- Làm thịt hần cho ta!

Năm sáu tên kia không ngờ đều roẹt roẹt rút dao nhọn như tai trâu trong giày ra, lao về phía ông lão mặt đen, A Vương vội vàng kêu lên:

- Dừng, dừng...

Những người vây xem tuy đông, ai nấy nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng đầy vẻ căm phẫn, nhưng chẳng có ai dám bước lên trợ giúp một tay.

Bấy giờ đột nhiên có một người bước ra, chính là Tiêu Thu Thủy, chắn trước mặt ông lão, lạnh lùng hỏi:

- Các người là ai? Sao dám tùy tiện giết người!

Gã áo lam chỉ thấy trước mắt lóe lên, một thanh niên áo trắng bỗng đứng xuất hiện, không khỏi cả kinh. Đến khi nghe hần mở miệng mới biết là người tỉnh ngoài, gã áo lam mỉm cười hung tợn nói:

- Người xuống hỏi Diêm vương lão tử đi.

Vừa dứt lời, năm sáu luồng đao quang lóe lên, có cái đâm về phía Tiêu Thu Thủy, có cái đâm về phía ông lão, có cái đâm về phía A Vương.

Lúc này lại chợt có một người bước nhanh tới, bắt lấy tay một tên, vặn mạnh, đao liền rơi, lại bẻ xuống, cánh tay cầm đao lập tức “rắc” một tiếng gãy rời. Hần vừa đi vừa vặn, nhìn như chậm nhưng chỉ trong chớp lát cả bảy tên áo lam đã không còn một kẻ nào xương tay nguyên vẹn.

Đại hán áo lam đau đến mồ hôi đổ ầm ầm, cao giọng quát:

- Người là ai? Sao dám bẻ tay bọn ta?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Về hỏi mẹ người đi

Đoạn thuận tay vừa bóp vừa kéo, hàm dưới đại hán áo lam cũng bị kéo rời ra, lơ lửng dưới mặt, miệng há rộng nhưng lại không nói ra nổi một chữ.

Tiêu Thu Thủy cười nhạt nói:

- Các người rút đi, nếu chọc giận Đặng công tử Nam Hải, hoặc là Đường thiếu gia đất Thục của bọn ta thì các người không còn đường chạy đâu!

Đại hán áo lam không nói được tiếng nào, sắc mặt nhất thời xám như tro tàn, cả đám đưa mắt nhìn nhau một cái rồi liều mạng chạy tán loạn, lập tức giải tán, toàn trường đến cả một người mặc áo lam cũng không còn.

Bấy giờ lại nghe có người quát:

- Chuyện gì thế? Đánh nhau à? Không được làm loạn!

Chỉ thấy một người rẽ đám đông ra bước tới, mình mặc áo dài, đầu đội mũ lông công, chính là trang phục của bộ khoái cấp hai.

Người dân thấy vị bộ khoái này tới cũng có vài phần tôn kính, cúi đầu vái chào, đều hô lên:

- Chào Hà đại nhân!

Hà bộ đầu lần lượt hồi lễ, đi tới trước mặt mấy người ông lão mặt đen, đưa mắt đánh giá nhóm Tiêu Thu Thủy một thoáng, hỏi:

- Làm sao vậy? Có việc gì?

Ông lão đến bây giờ vẫn còn đang ngơ ngác, ông ta thật sự không ngờ cái tên cao cao bộ dạng lười nhác kia lại có thể tùy tiện tiện tay một chốc đánh trật khớp bảy người.

A Vương nói:

- Hà đại nhân, chúng tôi bị người của Kim Tiền ngân trang ức hiếp.

Hà bộ đầu dậm chân nói:

- Ai da, các người sao có thể đối nghịch với bọn chúng chứ, hảo hán không chịu thiệt trước mặt cơ mà...

Tiêu Thu Thủy vừa nghe liền biết bên trong tất có ẩn tình, vì thế hỏi:

- Bây giờ chuyện đã làm đến mức này rồi, Vương Thúc, Hắc thúc, không bằng kể lại mọi chuyện cho chúng tôi biết, có lẽ chúng tôi có thể giúp hai người giải quyết, nếu không bọn chúng cũng không tha cho hai người đâu.

Hà bộ đầu trừng mắt nhìn, cau kinh đáp:

- Các người là dân tỉnh ngoài, không biết đâu là lợi hại. Cường long không đầu địa đầu xà, các người còn không mau về quê đi.

Tiêu Thu Thủy mỉm cười ngạo nghễ, hẳn biết loại người giống như Hà bộ đầu là phải dọa cho một trận mới xong. Ai mà biết Đường Nhu cũng đang có ý đó, gã thiếu niên áo trắng đang lẳng lặng không lên tiếng này đột nhiên vùng tay, ba mũi tên nhỏ không sai một ly bắn trúng chiếc lông trên mũ Hà bộ đầu, khiến hắn sợ đến trợn mắt há mồm. Đường Nhu khẽ cười, nói:

- Ta là người của Đường gia, Tứ Xuyên đất Thục..

“Người của Đường gia” bốn chữ vừa ra khỏi miệng, Hà bộ đầu lại càng không ngậm miệng lại nổi. Ba trăm năm nay, có ai dám chọc và Đường gia đất Thục?

Đột nhiên một luồng sáng trắng lóe lên, kiếm đã về vỏ, bộ râu dài ba tấc của Hà bộ đầu chợt rút mất phần chỏm cuối, thư sinh mặt trắng bình thản nói:

- Em trai của Nam Hải Đặng Ngọc Bình, Đặng Ngọc Hàm chính là ta.

Hà bộ đầu dù sao cũng là người từng ra ngoài gặp qua sóng to gió lớn, nghe đến tên Hải Nam kiếm phái Đặng Ngọc Bình, sóng to gió lớn gì cũng biến thành trời yên bể lặng.

Tả Khâu Siêu Nhiên tiện tay đoạt lấy chiếc mái chèo ông lão vốn muốn dùng để đối phó phối đại hán áo lam, hai tay bẻ mạnh,

“rắc” một tiếng, chiếc chèo gỗ cứng rắn to bằng cổ tay gãy rời làm đôi. Tả Khâu Siêu Nhiên uể oải nói:

- Nhị lang chiết côn pháp trong Cương thi cầm nã thủ. Người muốn xem loại cầm nã thủ nào ta cũng có thể diễn cho người xem.

Hà bộ đầu vội vàng xua tay:

- Không, không cần đâu.

Tiêu Thu Thủy cũng cười nói:

- Ta họ Tiêu, Hà đại nhân có cần kiểm tra thân phận của ta không?

Hà bộ đầu cười nói:

- A, không cần, không cần, tiểu nhân họ Hà, tên có một chữ Côn, Không biết Tiêu công tử các vị giá đáo, đúng là...

A Vương bấy giờ hạ giọng nói:

- Nếu như Tiêu công tử các vị thật sự muốn biết chân tướng việc này thì không bằng tới hạ xá một chuyến, nhất định sẽ kể rõ ngọn ngành. Chỉ mong Tiêu công tử có thì giúp chúng tôi trừ mối họa này, nói chuyện ở đây sợ là không tiện.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đưa mắt trao đổi, nói:

- Được.

Đặng Ngọc Hàm đột nhiên nói:

- Hà bộ đầu.

Hà bộ đầu vội cười tài bồi, đáp:

- Có gì xin chỉ giáo.

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Nếu người không có việc gì thì mời đi cùng một ta một chuyến. Đám côn đồ địa phương gây chuyện, có người của quan phủ ra tay thì dễ làm hơn.

Hà Côn vội vàng cười nói:

- Tôi không bận, không bận!

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Vậy thì đi một chuyến.

Nói đoạn quay người đi theo mấy người A Vương, Hà Côn chỉ còn biết cúi đầu bước theo.

Cả đoàn người tới nhà tranh, bà vợ của A Vương rất kinh ngạc. A Vương đuối khéo chị ta đi, sai ra ngoài giăng giặt quần áo, ông lão mặt đen thì lại là khách quen, vì thế bưng trà ra mời, mọi người cảm ơn, sau đó bắt đầu bàn chuyện chính.

...Hóa ra một dải Tỷ Quy, trong vòng mấy trăm dặm, nếu nói ai có thể lực nhất thì phải là Kim Tiền ngân trang.

...Kim Tiền ngân trang không chỉ là một ngân trang giữ tiền mà còn mở cả sòng bạc, kỹ viện, cùng một số ngành nghề càng không thể lộ mặt như buôn bán nô lệ, tổ chức sát thủ các loại.

....Không có ai dám chọc vào người của Kim Tiền ngân trang, bởi vì sau lưng bọn chúng chính là phân đà Hồ Bắc của Quyền Lực bang danh chấn thiên hạ, uy vọng cứu châu.

...Nghe nói một trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma cũng trấn giữ tại đây, bởi vì từ địa bàn này bọn chúng kiếm được không ít tiền. Bọn chúng dùng tiền mua được địa vị mà quan phủ cũng không dám trêu vào, cộng thêm nhân thủ, cộng lại chính là quyền lực.

...Tiền bạc, địa vị, cộng thêm nhân thủ, hợp lại chính là quyền lực.

...Người dân ở đây chỉ có thể dám giận không dám nói. Lần đua thuyền trước, người của Kim Tiền ngân trang muốn có kết quả bất ngờ, kiếm một đồng tiền lớn, vì thế người trên các thuyền đều bị chúng cảnh cáo trước: Để thuyền lam thắng lợi, nếu không tính mạng khó giữ. Hơn thế nữa bọn chúng còn nói toạc ra là sẽ giết sạch cả nhà, người trong trấn sao dám không ngoan ngoãn nghe lệnh? Người của Kim Tiền ngân trang càng lúc càng giàu, mấy thôn trấn xung quanh người nghèo cùng người chết càng lúc càng nhiều.

...Sau hội đua thuyền rồng, uy tín của mấy người A Vương, ông lão mặt đen mất hết, chẳng có ai nguyện ý thuê họ nữa, hậu quả này, Kim Tiền ngân trang chẳng thèm quan tâm.

...Nghe nói trong sông bạc nếu thắng được nhiều tiền, đến đêm trên đường về nhà sẽ tự động biến mất, thế nhưng người bị lừa, bị dọa phải đến sông bạc càng ngày càng nhiều.

...Từ sau khi Kim Tiền ngân trang mở thêm một căn kỹ viện, những vụ án thiếu nữ mất tính trong xung quanh cũng nhiều hẳn lên.

- Những chuyện này, người của quan phủ không để ý, đi báo công đường trước tiên bị đánh hai mươi gậy, lâu rồi cũng không ai báo án nữa. Tiền mà quan gia nhận của Quyền Lực bang, cũng là máu và mồ hôi mà Quyền Lực bang cướp của chúng tôi, vì thế mới mặc kệ không quản. Chỉ có một số vị quan gia giống như Hà đại nhân, Trương đại nhân là còn dám nói vài câu giúp chúng tôi, bắt đi vài tên, những chuyện khác cũng chẳng cần nói nữa.

A Vương lắc đầu, thở dài nói.

- Nói ra thì xấu hổ, chúng tôi cũng phải chịu đủ áp lực, có bắt cũng chỉ bắt được mấy tên lâu la mà thôi. Có lần tôi bắt một tên tiểu đầu mục của Kim Tiền ngân trang, đến tối hôm đó liền bị ba kẻ phục kích, hông trúng một đao, từ sau đó tôi cũng ít dây vào đám phiền phức này nữa.

Hà Côn cũng lắc đầu thở dài.

5. Chương 2 - P2

Tả Khâu Siêu Nhiên sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Các vị có biết trang chủ Kim Tiền ngân trang phụ trách những chuyện này hiện tại họ gì không? Đáng vẻ ra sao?

Hà Côn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ai có thể gặp hẳn chứ? Thanh thiên đại lão gia nhà tôi cũng chỉ mới thấy hẳn có một hai lần, hơn nữa còn là vàng ròng bạc trắng đưa đi vài lần mới gặp được một lần. Còn về họ gì... Hình như là, a, đúng rồi, hình như là họ Phó...

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên cũng hơi gọi là kiến thức rộng rãi, đưa mắt nhìn nhau, thất thanh nói:

- Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa?

Đặng Ngọc Hàm, Đường Nhu mới bước chân vào giang hồ, ngạo mạn bất quần, chẳng cần biết ai, vì thế liền hỏi:

- Phó Thiên Nghĩa là ai?

Tả Khâu Siêu Nhiên nhìn Hà Côn hỏi:

- Tại Kim Tiền ngân trang, trong số các thủ hạ của Phó Thiên Nghĩa có phải có một người họ Trình không?

Hà Côn “a” một tiếng, đáp:

- Đúng thế. Người đó là quản lý tài vụ của Kim Tiền ngân trang, nghe nói trước nay chỉ là không thua. Mọi người gọi hẳn là “Xứng Thiên Kim”, vụ làm ăn nào cũng chỉ cần qua bàn cân của hẳn là tiền tài sẽ cuốn cuộn mà tới.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Đúng, chính là cái tên Xứng Thiên Kim này, những tên khác cũng quên lâu rồi nhưng Xứng Thiên Kim là một trong bốn đại tướng dưới tay Phó Thiên Nghĩa. Còn một người nữa họ Quản...

Hà Côn vỗ đùi nói:

- Người quản lý nhân thủ trong Kim Tiền ngân trang cho Phó Thiên Nghĩa đúng là họ Quản, mọi người đều gọi hần là “Quản Bát Phương”.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Xứng Thiên Kim và Quản Bát Phương là hai đại công thần dưới trướng Phó Thiên Nghĩa, nhưng khó đối phó hơn nữa là hai tên còn lại, một kẻ gọi là “Hung Thủ”, một kẻ gọi là “Vô Hình, hai tên này mới là nhân vật lợi hại thật sự.

...Phàm những chốn làm cái loại chuyện táng tận lương tâm như Kim Tiền ngân trang, ngoài cần có người giỏi quản lý tài chính như Xứng Thiên Kim cùng người thiện việc quản lý nhân thủ như Quản Bát Phương ra, đương nhiên không thể thiếu hai loại người.

...Sát thủ và chó săn.

....Sát thủ chính là Hung Thủ. Bất kỳ ai không nghe lời, hoặc là dám chống đối, nhiệm vụ của Hung Thủ sẽ là: Giết!

...Chó săn chính là Vô Hình. Hần sẽ không để cho người nhận ra được hần là chó săn trước khi xong xuôi. Nhưng so với Hung Thủ thì hần lại càng âm hiểm, càng tàn độc, càng khó lòng phòng bị hơn, bởi vì chó săn là “vô hình”. Đến khi người phát hiện ra hần thì hần đã bán đứt người rồi.

...Xứng Thiên Kim họ Trình, Quản Bát Phương họ Quản, nhưng Hung Thủ và Vô Hình thì đến cả người biết họ tên của chúng cũng không có.

...Kẻ như vậy mới thật sự là kẻ địch đáng sợ.

Sắc mặt Tiêu Thu Thủy trầm hẳn xuống.

Hần không hề sợ khó khăn.

Đối thủ càng mạnh, hần càng thích đối kháng.

Đối với những người dân quê, hần chỉ có kính yêu và tôn trọng, cho dù bọn hần thể hiện ra một thân võ công cũng chỉ là để nhằm vào Hà bộ đầu biết võ, chứ không phải là dân chúng không có võ công bình thường.

...Cũng giống như tri thức vậy. Cho dù là người học thức uyên bác thì cũng nên dùng để tế thế cứu dân, cho dù muốn thể hiện thì cũng phải khoe khoang trước mặt những kẻ cũng chút tri thức nhưng cứ thích kiêu căng ngạo mạn, chứ không phải để lừa gạt quần chúng mà đề cao bản thân.

...Cho nên nhóm Tiêu Thu Thủy rất tôn trọng những người như A Vượng, ông lão mặt đen, bọn họ cũng có quyền được nói, có quyền được chê thuyên, có quyền được thi đua, nếu như quyền lực của họ bị cướp đoạt, bọn hần sẽ dốc sức đấu tranh giúp họ.

...Cũng có thể làm những chuyện này thì có vẻ rất ngu ngốc, bất quá bọn hần lại chuyên đi làm chuyện ngốc.

...Giống như lúc giúp một người mẹ đang lo lắng tìm lại đứa con bị mất tích, bọn hần vượt núi băng đèo, vượt mọi chông gai, tìm kiếm suốt bảy ngày bảy đêm, thiếu chút nữa đến chính mình cũng lạc đường.

...Giống như lúc đọc được một áng văn hay, khí tiết hiên ngang, hào khí trường tồn mà không nhận được phải trong vòng ba ngày tới thăm tất cả bạn tốt, muốn bọn họ cũng có thể được kịp thời hưởng thụ.

...Đối với chuyện này cũng vậy.

Chỉ là, thứ họ phải đối mặt chính là khó khăn lớn nhất.

Đối thủ là Quyền Lực bang.

Thiên hạ đệ nhất đại bang.

Không cần biết là Tiêu Thu Thủy, Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, hay là đường nhu, trước khi bước chân ra khỏi cửa đều đã được dặn dò giống nhau.

“Ngàn vạn lần không được chọc đến Quyền Lực bang.”

“Vạn vạn lần không được làm kẻ địch của Quyền Lực bang!”

Tiêu Thu Thủy thầm nghĩ rằng, hắn không hiểu tại sao mọi người đều sợ hãi Quyền Lực bang như vậy? Hắn thầm nghĩ trong lòng, dù sao ra ngoài lần này, người dặn dò là mẹ, cha chẳng nói gì cả, cứ làm trước rồi tính sau.

Bởi vì nếu như là Tiêu Tây Lâu nói, ông nói đánh gãy hai chân người, tuyệt đối sẽ không đánh gãy hai tay. Nhưng Tôn Tuệ San thì lại khác.

Người mẹ nào cũng đều yêu thương con, có lúc gần như là nuông chiều.

Hà Côn gì sao cũng cản trở công đường suốt mấy chục năm, thấy nhóm Tiêu Thu Thủy đều trầm mặc cũng thấy được sự khó xử của bọn hắn, lập tức an ủi nói:

- Quyền Lực bang mạnh đến mức nào tôi không biết, nhưng tôi biết đến cả Thiếu Lâm, Võ Đang cũng phải nể chúng ba phần, chứ vị thiếu hiệp võ nghệ hơn người nhưng sao lại phải trêu vào bọn chúng chứ? Không bằng tìm biện pháp nhờ người đến dàn hòa, dựa vào gia thế của chư vị, Quyền Lực bang cũng không đến mức gây thêm thị phi, nói không chừng sẽ xí xóa chuyện này với các vị, ngoài ra còn bỏ qua cho hai người A Vượng, ai, thế cũng coi là cách nhân nhượng vì đại cục mà?

Tiêu Thu Thủy không lên tiếng, nhưng trong lòng ngàn lần không nguyện ý, vạn lần không nguyện ý.

Chuyện hắn muốn làm nhất bây giờ là chạy ra khỏi đây, đến thẳng trước mặt Thiết oản nhân ma, đánh gãy hai tay hắn, kết quả sau đó thế nào, hắn mặc kệ.

Nhưng hắn thật sự có chuyện phải cố kỵ.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền tới tiếng phụ nữ kêu thảm!

A Vượng lập tức biến sắc, hắn nhận ra thanh âm đó.

Thanh âm của vợ hắn.

Đường Nhu bình thường điềm đạm nho nhã, lúc này lại đột nhiên động thủ.

Vừa ra tay liền như tên rời dây cung, bắn vọt ra xa.

Hắn nhanh, Đặng Ngọc Hàm càng nhanh hơn.

Người và kiếm hợp thành một thể, lao ra khỏi nhà tranh!

Còn cả Tả Khâu Siêu Nhiên vốn lười biếng, uể oải, lúc này lại thành vô cùng nhanh nhẹn, tháo vát. Chỉ nghe một tiếng rít xé gió, Tả Khâu Siêu Nhiên đã lao vọt ra ngoài, dừng lại trước sân.

Nhưng có một người đã tới đó trước.

Chính là Tiêu Thu Thủy.

Hắn nhanh hơn tất cả mọi người, bởi vì hắn trực tiếp nhất!

Hắn phá cửa sổ mà ra.

Cả bốn huynh đệ gần như xuất hiện cùng lúc giữa sân.

Bọn họ đứng cùng một chỗ, phẳng phất như trên đời không có thứ gì có thể đánh bại họ.

Trong sân có một người phụ nữ ngã xuống, đầu chìm trong chậu giặt, nước trong chậu đã nhuộm đỏ, quần áo trong chậu đều biến thành màu hồng.

Bọn họ chỉ kịp thấy một bóng người lóe lên.

Họ lập tức đuổi theo nhưng bóng người đã biến mất trong rừng trúc.

Rừng trúc rậm rịt quanh co, cũng không biết là sâu rộng từng nào, bốn huynh đệ ngẩn ngơ, cùng lúc đó, từ trong nhà truyền đến tiếng kêu thảm của A Vượng!

Tiêu Thu Thủy vụt dừng lại, kêu lên:

- Nguy rồi!

Tiếp đó trong căn nhà lại vang lên tiếng kêu thảm của ông lão mặt đen!

Bốn người lập tức động thân, nhưng vừa mới ra khỏi rừng trúc, trong nhà đã truyền ra tiếng kêu thảm thứ ba, chính là Hà bộ đầu.

Khi mấy người Tiêu Thu Thủy tiến vào trong nhà, đã không còn ai đứng thẳng.

Tiêu Thu Thủy chân tay đều lạnh ngắt.

A Vượng đã chết, huyết mi tâm trúng một phát phượng nhãn quyền, chấn đoạn mạch máu não mà chết.

Ông lão mặt đen cũng đã chết, ngực trúng một đòn nặng.

Hà Côn ngã dưới đất, Tiêu Thu Thủy ánh mắt sáng lên, vội lao tới, nâng hắn dậy. Chỉ thấy Hà Côn đang rên rỉ, tay ôm bụng, bộ dạng cực kỳ đau đớn.

Tiêu Thu Thủy mừng rỡ nói:

- Hắn vẫn còn cứu được...

Chỉ thấy Hà Côn từ từ mở mắt ra, khó nhọc nói:

- Người... áo...lam... là... người... của.... Kim... Tiền... ngân.... trang... hạ.... thủ.... May.... mà... tôi... đỡ.... được.... một.... chiêu... các.... vị... đã.... tới.... rồi....

Tiêu Thu Thủy lập tức biến sắc, khó khăn bằng trời cũng không thể ngăn cản ý chí san bằng Quyền Lực bang của hắn nữa. Hắn quát lên:

- Tôi phải tới tới Kim Tiền ngân trang, các cậu ai muốn về trước?

Đường Nhu là người đầu tiên quát lên:

- Tôi phải đi!

Tiếng Đặng Ngọc Hàm lạnh lẽo như kiếm:

- Đi!

Ba người đồng thời nhìn sang phía Tả Khâu Siêu Nhiên, Tả Khâu Siêu Nhiên uể oải nói:

- Có thằng ăn cứt chó mới không đi!

Kim Tiền ngân trang.

Kim Tiền ngân trang vốn là nơi náo nhiệt, nhưng hôm nay lại không thể sôi động nổi.

Hôm nay vốn là một ngày cực kỳ đông đúc, bởi vì Kim Tiền ngân trang vừa mới kiếm được một mẻ lớn từ hội đua thuyền rồng.

Một mẻ rất lớn.

Nhưng từ buổi sáng đã có mười mấy gã áo lam mang cánh tay không cử động nổi trở về, Xứng Thiên Kim đứng sau quầy liền bỏ chiếc cân vàng xuống.

Hắn bỏ cân vàng, cầm lấy cân sắt.

Mọi người đều biết, khi Trình chương quỹ cũng phải bỏ cân vàng xuống thì là đã lúc không làm ăn nữa, mà phải làm một việc khác: mua bán, mua bán mạng người!

Đến chiều, bốn vị công tử tiến vào Kim Tiền ngân trang.

Một ngân trang lớn như vậy chỉ có bảy tám khách đang giao dịch.

Bốn người bước vào liền tiến thẳng đến trước quầy.

Bốn người đều đưa vật tùy thân ra, Tiêu Thu Thủy và Đặng Ngọc Hàm đưa bội kiếm, Đường Nhu đưa ba viên thiết tặc, Tả Khâu Siêu Nhiên thì đưa ra đôi tay.

Tả Khâu Siêu Nhiên mặc một bộ đồ lông thoi nhếch nhác, nhưng hai tay lại cực kỳ sạch sẽ.

Người luyện cầm nã thủ, không ai là không yêu quý đôi tay mình.

Thiết tặc của Đường Nhu cũng không khác bình thường, chỉ có trên mặt có thêm một chữ nho nhỏ, một chữ “Đường” nhỏ bé.

Một chữ này đủ khiến người ta sợ đến vỡ mật, viên thiết tặc này lập tức khác hẳn với những viên thiết tặc khác.

Những viên thiết tặc khác có lẽ đánh không chết người, nhưng viên thiết tặc có chữ “Đường” này thì chỉ cần chạm vào cũng có thể giết người.

Đường môn dù sao cũng là một trong những môn phái xưng bá bằng ám khí trên giang hồ.

Thanh kiếm Tiêu Thu Thủy đưa ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ có trên vỏ kiếm khắc thêm một chữ “Tiêu”.

Nhưng từ sau khi nhà họ Tiêu luyện kiếm, những kiếm thủ họ Tiêu khác đều không dám khắc họ mình lên bao kiếm giống như Tiêu Tây Lâu nữa.

Kiếm của Đặng Ngọc Hàm cũng không có gì đặc biệt, chỉ gắn thêm một khối đá màu sắc như ngọc bội!

Khối ngọc này là tín vật của Hải Nam kiếm khách nổi danh nhất đương thời, Đặng Ngọc Bình.

Chỉ vậy mà thôi.

Nhưng thế cũng đủ khiến người ta sợ vỡ mật.

Bốn thứ này vừa đưa ra, bốn người đứng quỳ lập tức ngậy phồng, sắc mặt lập tức căng thẳng, muốn cười cũng không cười nổi.

Gần như đồng thời, bốn người đẩy ghế ngồi, muốn đứng dậy!

Phản ứng của bốn người đã nhanh, nhưng bốn huynh đệ càng nhanh hơn.

Chỉ nghe “xoảng” một tiếng, hai thanh kiếm đồng thời rời vỏ, chính vì đồng thời nên chỉ nghe thấy một tiếng kiếm ngân.

Trường kiếm của Tiêu Thu Thủy lập tức đặt cạnh đầu hai tên chương quỹ. Thân kiếm sắc bén, lạnh lẽo như băng kẻ vào da thịt, trên cổ hai tên chương quỹ không khỏi nổi hết cả da gà.

Tay phải Tả Khâu Siêu Nhiên đã tóm lấy cổ một tên chương quỹ, tên này không dám động dậy chút nào.

Đường Nhu lại không chút cử động, chỉ cầm một viên thiết tặc lên, ngẩng đầu nhìn chương quỹ, tên này đã hồn phi phách tán, không dám di động nửa bước.

Bốn gã chương quỹ đều sững ra.

Bốn năm người cả nam lẫn nữ đang đối bạc trong Tiền Tài ngân trang không khỏi kinh hoàng, vừa chẳng biết phải làm thế nào mới tốt, lại vừa muốn tới gần xem náo nhiệt. Tám chín tên đại hán mặc áo lam gần đó thấy tình hình như vậy, đều rút đao ra, tức giận quát tháo nhưng lại sợ ném chuột vỡ bình, không ai dám tiến lên!

Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Bốn vị hân đều là người có mặt mũi trong phân đà Kim Tiền ngân trang của Quyền Lực bang, nhưng người bọn ta tìm cũng không phải các vị. Oan có đầu, nợ có chủ, gọi đương gia của các vị ra đây.

Bốn người đều run rẩy, không nói nên lời.

Chỉ nghe một người cười lớn nói:

- Ta chính là đương gia, không biết là thiếu nợ các vị những gì?

Tiếng cười chấn động cả tiền trang, đến cả lưới sắt bao quanh quây cũng rung lên ong ong.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Có phải là Trình đại lão gia?

Chỉ thấy một người từ bên ngách quây bước ra, cười lớn nói:

- Cứ gọi Xứng Thiên Kim là được rồi.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Ta muốn nhờ người cân thử một thứ.

Xứng Thiên Kim cười nói:

- Thứ gì?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Dầu người!

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Dầu của ai?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Dầu của người.

Xứng Thiên Kim ồ một tiếng, bật cười ha hả, tiếng cười ngừng lại, tiếp đó nói:

- Người thiếu niên, người biết nơi đây là đâu không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Kim Tiền ngân trang.

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Người có biết chủ nhân của Kim Tiền ngân trang là ai không?

- Thiết oản nhân ma Phó Thiên Nghĩa!

Xứng Thiên Kim hỏi tiếp:

- Rất tốt, vậy người có biết Phó gia là ai không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Một địa ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma.

Xứng Thiên Kim lại hỏi:

- Thế người có biết Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma là người của tổ chức nào không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Quyền Lực bang.

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Vậy người có biết thanh danh thực lực của Quyền Lực bang không?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Thiên hạ đệ nhất đại bang!

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Vậy còn muốn thế nào?

Tiêu Thu Thủy cao giọng nói:

- Diệt trừ mối họa này!

Xứng Thiên Kim bỗng ngẩng mặt lên trời cười lớn, nói:

- Nếu người đã biết những chuyện đó mà còn dám đối đầu với Quyền Lực bang, ta giết người cũng dễ ăn nói với Tiêu lão đầu.

Nói đoạn, hai tay hần phát lên.

Tiêu Thu Thủy, Đường Nhu, Tả Khâu Siêu Nhiê, Đặng Ngọc hàm đều chợt cảm thấy sau lưng bị vật sắc kề vào, tay họ đều để ở trên quầy, phản ứng cũng chậm, chỉ có thể bất động, mặc cho bốn gã cường quỹ nhảy tránh ra!

Hóa ra kẻ dùng dao nhọn không chế bọn họ là bốn người phụ nữ nhìn giống như khách tới cầm đồ.

Mấy người Tiêu Thu Thủy căn bản không thể đoán được đám người này đều là cải trang.

Xứng Thiên Kim cười lớn bước tới gần, phe phẩy quạt sắt, nói:

- Dựa vào đạo hành của các người vẫn còn xa lắm mới đối đầu được với đại gia ta, còn nói cái gì mà đánh gục Quyền Lực bang!

Tiêu Thu Thủy không hề lên tiếng.

Xứng Thiên Kim cười nói:

- Bốn người các người, tên nào không muốn chết nhất, chỉ cần nói ra ta có thể giết hẳn cuối cùng.

Không ngờ, bốn huynh đệ vẫn không ai lên tiếng.

Xứng Thiên Kim cười nói:

- Vậy ta phải giết thử một tên trước xem sao.

Đúng lúc này, trên trán người đứng sau lưng Tiêu Thu Thủy đột nhiên xuất hiện thêm một thứ.

Một thiết tặc lê.

Ả ta lập tức ngã gục.

Kiểm của Tiêu Thu Thủy lập tức rút về, xuyên thủng yết hầu kẻ đang đứng sau lưng Đặng Ngọc Hàm.

Khi Tiêu Thu Thủy ra tay, Đặng Ngọc Hàm cũng đồng thời xuất kiếm, không hề để ý tới lưỡi dao sau lưng, một kiếm xuyên thủng ngực người phụ nữ đang cầm dao chỉ vào sau lưng Tả Khâu Siêu Nhiê.

Ả đứng sau lưng Đường Nhu cũng đột nhiên ngã xuống!

Trên trán cũng có thêm một thứ.

Một viên thiết tặc lê.

Khi Xứng Thiên Kim tới gần, khoảnh khắc bốn gã cường quỹ rút dao ra, bốn người phụ nữ đã biến thành xác chết.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong một sát na!

Bốn vị huynh đệ phối hợp cực kỳ ăn ý, nhanh chóng, như áo trời không chút đường may.

Ba viên thiết tặc lê Đường Nhu đặt trên mặt quầy chỉ còn lại có một.

Xứng Thiên Kim liếc nhìn một cái, khó khăn lắm mới nói được ra:

- Xem ra những kẻ bắt được sau này, cứ giết trước rồi nói sau.

Đường Nhu nhẹ nhàng nói:

- Chỉ đáng tiếc người của Đường gia không thể bắt được.

Đoạn chỉ lên trên bàn, cười nói:

- viên này để lại cho người.

Vừa rồi khi đao kề vào sau lưng, cả bốn người đều không thể động đậy.

Nhưng ám khí Đường gia lại chỉ cần ngón tay khẽ động là có thể bắn ra, có lúc thậm chí không cần cử động cũng có thể phát ra. Hơn nữa muốn bắn nghiêng, bắn ngược, bắn đập, bắn thẳng cũng đều có thể.

Đường Nhu phóng ra hai viên thiết tặc, trước tiên hóa giải nguy hiểm của mình và Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy lập tức cứu Đặng Ngọc Hàm, Đặng Ngọc Hàm cũng lập tức cứu Tả Khâu Siêu Nhiên.

Bốn người hành động liền một hơi, đến khi Xứng Thiên Kim muốn xuất thủ thì tám con mắt của bốn người đã nhìn chằm chằm vào hắn.

Xứng Thiên Kim cười khở nói:

- Bốn vị có muốn bàn chuyện làm ăn hay không?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Vừa rồi tại sao đại lão bản không bàn chuyện làm ăn?

Xứng Thiên Kim gượng cười hỏi:

- Là lúc nào?

Tả Khâu Siêu Nhiên bình thản đáp:

- Lúc bọn ta bị đao chĩa vào lưng.

Xứng Thiên Kim cười khở nói:

- Đó là hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm.

Chỉ trong một thoáng vừa rồi hắn đã nhìn ra thân thủ của bốn gã thiếu niên này. Ngoài Tả Khâu Siêu Nhiên còn chưa động thủ, cũng không biết là thuộc phái nào, ba người còn lại cho dù là lấy một chọi một hắn cũng không chắc chắn thắng.

Những chuyện không nắm chắc, hắn chưa từng dễ dàng dấn đầu vào.

Tiêu Thu Thủy đột nhiên hỏi:

- Đại lão bản có muốn bàn chuyện làm ăn không?

Xứng Thiên Kim đáp:

- Tại hạ là người làm ăn, đương nhiên là muốn bán chuyện làm ăn.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Tốt, vậy thì chúng ta bàn chuyện làm ăn.

Xứng Thiên Kim hỏi:

- Không biết Tiêu thiếu hiệp muốn bàn vụ làm ăn gì?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Cái cộc vừa rồi.

Xứng Thiên Kim ngẩn ra, hỏi:

- Là cái cộc nào?

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Cái cộc cầm đầu người.

Xúng Thiên Kim cẩn thận dè dặt nói:

- Ý Tiêu thiếu hiệp là...

Tiêu Thu Thủy đáp:

- Đầu của người!

Xúng Thiên Kim cười khỏ nói:

- Đầu của tại hạ không bán.

Tiêu Thu thủy lạnh lùng nói:

- Vậy ta cắt cái đầu chó của người xuống.

Xúng Thiên Kim sắc mặt vụt biến, đột nhiên nghe một người cao giọng nói:

- Ta cũng muốn mua đầu người, đầu của bốn tên chó con các người.

Chỉ thấy một người mặc áo tơ vàng, cực kỳ cao lớn, sải chân bước tới, tay cầm một kim cương xử chống xuống đất tiếng vang ầm ầm. Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Quân đại tổng quản.

Người cao lớn kia cười lớn:

- Chính là ta, Quân Bát Phương.

6. Chương 3: Hung Thủ Và Vô Hình

Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Người có nhớ một người?

Quân Bát Phương cười lớn, đáp:

- Lão Quân ta cả đời chỉ có người nhớ ta, ta không nhớ người.

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Người đó họ kép Tả Khâu, tên Đạo Đình.

Sắc mặt Quân Bát Phương trầm xuống, lạnh lùng hỏi:

- Là gì của người?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Chính là gia phụ.

Quân Bát Phương quát:

- Hắn đang ở đâu?

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Lão nhân gia người có bảo ta, mười năm trước người thả mất một kẻ không nên thả, bây giờ nếu kẻ đó vẫn còn tác ác đa đoan thì thuận tiện cắt đầu hắn xuống. Xem ra, chuyện này không cần lão nhân gia người phải động tay rồi.

Quân Bát Phương bật cười sảng sặc, nói:

- Tên nhóc con, người có giỏi thì tới mà cắt!

Kim cương xử dài trường hai vung lên phát ra tiếng ù ù, Tả Khâu Siêu Nhiên đột nhiên xông tới, mỗi chiêu mỗi thức đều đánh về phía kim cương xử, ngược lại, không hề tấn công Quân Bát Phương.

Quân Bát Phương lại cực kỳ chặt vật, tránh đông né tây, giống như chỉ sợ đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên sẽ bắt trúng kim cương xử.

Mười năm trước, hắn sở dĩ bại dưới tay Tả Khâu Đạo Đình là vì Tả Khâu Đạo Đình dùng Triền ti cầm nã thủ bắt lấy kim cương xử, dùng Lục dương Kim cương thủ chấn gãy, Quân Bát Phương lập tức thất bại thảm hại.

Đến bây giờ, Quân Bát Phương tiên cơ mất sạch, biến thành bị Tả Khâu Siêu Nhiên áp chế mọi chỗ.

Xứng Thiên Kim cười hề hề đột nhiên nói:

- Phó gia, ngài tới rồi.

Ánh mắt nhìn thẳng ra sau lưng Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy vừa quay người đột nhiên nghe thấy sau lưng nổi lên tiếng gió mãnh liệt.

Cân sắt của Xứng Thiên Kim đánh tới như tia chớp.

Tiêu Thu Thủy không quay người, trở tay đâm lại.

Cân sắt của Xứng Thiên Kim không dài bằng kiếm, vì thế hắn bỏ nhào người xuống, lộn ra xa.

Đặng Ngọc Hàm hô lên:

- Đừng chạy.

Đang định xuất kiếm, đột nhiên bốn tên cường quỳ, bốn thanh khoái đao chém về phía hắn.

Đặng Ngọc Hàm không ngờ lại chẳng thêm chớp mắt, lao thẳng tới.

Hắn đâm một kiếm trúng bụng một người, thân thể người đó đổ xuống, hắn đưa tay kéo mạnh, cái xác liền thay hắn đổ trọn ba đao.

Hắn bước chéo chân, xoay người, kiếm cũng không kịp rút ra, mũi kiếm lộ ra sau lưng người kia khoảng hơn một thước, đâm trúng ngực một người khác, sau đó trở thân, đánh bay một người nữa.

Lúc này, tên còn lại vung đao chém tới, Đặng Ngọc Hàm rút kiếm, quay người đâm lại.

Kiếm ra sau mà tới trước.

Đao của người kia mới chém vào vai phải Đặng Ngọc Hàm được hai phân, kiếm của Đặng Ngọc Hàm đã xuyên vào yết hầu hắn bảy phân, roạt một tiếng, sau gáy lộ ra một mũi kiếm nhọn.

Hải Nam kiếm phải luôn sử dụng chiêu thức liều mạng.

Tên cuối cùng vừa bị đánh văng đi, bây giờ đơn giản là sợ đến phát điên.

Loại kiếm thuật này cay độc cùng cực, hoàn toàn tương phản với Hoán Hoa kiếm phái.

Tiêu Thu Thủy nếu quay người lại thì sẽ không đuổi kịp Xứng Thiên Kim nữa.

Nhưng hắn lùi ra sau cực nhanh, thoáng cái đã đến trước mặt Xứng Thiên Kim, không quay người đã phát kiếm.

Kiếm sau tiếp kiếm trước, giống như trường giang đại hà, mưa xuống hồ sen.

Xứng Thiên Kim đón đỡ mười hai kiếm, chỉ có thể nghĩ sau lưng Tiêu Thu thủy có một đôi mắt khác.

Khi tiếp đến kiếm thứ hai mươi tư thì hắn nhận thấy cứ đánh tiếp thế này cũng không phải là cách tốt, càng huống chi Đặng Ngọc Hàm ở bên kia đã giết chết ba tên cường quỳ, tên còn lại sớm đã sợ đến không dám động thủ nữa rồi.

Xứng Thiên Kim vung tay lên, chiếc cân lập tức bắn ra.

Tiêu Thu Thủy xoay người lại, tay trái bắt lấy cân.

Xứng Thiên Kim nhân cơ hội nhảy lên, vượt qua quầy, mắt thấy sắp sửa tiến vào bên trong thì Đường Nhu đột nhiên vỗ một chưởng lên mặt quầy, một thứ trên quầy bay lên, bắn trúng người Xứng Thiên Kim, hắt liền rơi xuống, ôm lấy mặt quầy thở dốc.

Viên thiết tặc lê còn lại trên quầy đã biến mất.

Đường Nhu bình thản nói:

- Ta nói rồi, viên này là để dành cho ngươi.

Xứng Thiên Kim nghe xong câu đó liền phát ra một tiếng gào thảm kinh thiên động địa, sau đó mới ngã xuống.

Xứng Thiên Kim vừa chết, tâm lý Quán Bát Phương lập tức rối loạn.

Tả Khâu Siêu Nhiên đã từ đổi từ Thái Sơn toái thạch cầm nã thủ trong Tiên thiên cầm nã thủ pháp thành Tiểu đại sơn cầm nã thủ pháp để đối phó với kim cương xử của Quán Bát Phương.

Quán Bát Phương gạt phải đỡ trái, khó mà ứng phó. Đột nhiên Tả Khâu Siêu Nhiên bỗng đổi chiêu thức, sử dụng Vô Đương phân các pháp huyết cầm nã thủ, nhảy vọt lên, bắt lấy cổ Quán Bát Phương.

Quán Bát Phương cả kinh, xoay tay quét ngang kim cương xử đánh ra.

Tả Khâu Siêu Nhiên chợt bùng người nhảy ra xa.

Chát một tiếng, Quán Bát Phương không kịp thu thế, đánh thẳng một xử vào giữa ngực mình, máu tươi bắn ra.

Mặt khác, cổ hắn đã bị Tả Khâu Siêu Nhiên vặn trật khớp, vì thế mặt quay ra sau, tai hướng ra trước, cực kỳ thống khổ, găm thét giãy dụa điên cuồng.

Tiêu Thu thủy thở dài một tiếng nói:

- Kẻ này tuy làm nhiều chuyện xấu nhưng cũng cho hắn lên đường đi.

Nói đoạn, đâm ra một kiếm, xuyên thủng ngực Quán Bát Phương, tên này bấy giờ mới yên lặng.

Tả Khâu Siêu Nhiên chậm rãi nói:

- Kẻ này thích nhất là gian dâm thiếu nữ, nghĩ xem, thân thể to lớn khổng lồ của hắn, dùng trên người các cô gái thì là nổi khổ bức nào.

Tiêu Thu Thủy trầm mặc.

Đám đại hán trong ngân trang vừa thấy thế bại đã sớm chạy trốn mất sạch, chỉ còn lại tên chưởng quỹ bị đánh thành thương, Đường Nhu hỏi:

- Là ai giết mấy người A Vượng thúc?

Tên chưởng quỹ đầy vẻ sợ hãi nhưng lại ngậm chặt miệng, không dám trả lời. Đặng Ngọc Hàm cúi người xuống, gần từng chữ một:

- Là ai giết mấy người A Vượng thúc?

Gã chưởng quỹ bật thốt lên:

- Là Hung Thủ.

Hung Thủ trong phân đà Kim Tiền ngân trang của Quyền Lực bang là người chuyên giết những kẻ không chịu nghe lời.

Đương nhiên cũng giết cả những người dám đối kháng với bọn chúng

Vô Hình ra tay bí mật khó phòng, nhưng trong bốn người này, nói đến võ công cao thì phải là Hung Thủ.

Hung Thủ đang ở đâu?

Tên chương quỹ lắc đầu nói không biết.

Nhìn vẻ mặt hắn, bất kỳ ai cũng biết hắn đang nói thật.

Bởi vì hắn đơn giản là đỡ sợ Đặng Ngọc Hàm muốn chết rồi.

Nhất là thanh kiếm bên không Đặng Ngọc Hàm.

Nhìn thấy thanh kiếm đó, hắn không thể không nói thật.

Đặng Ngọc Hàm lại hỏi:

- Thiết oản thần ma Phó Thiên Nghĩa đang ở đâu?

Chương quỹ lắc đầu, liếm đôi môi khô khốc, nói:

- Tôi không biết, Trình lão, Quân đại gia cũng đều không biết. Mỗi lần đều là Phó lão gia sai Vô Hình tới thông báo cho bọn họ, gặp ở đâu, gặp lúc nào.

Đặng Ngọc Hàm hỏi:

- Vậy Vô Hình là ai?

Chương quỹ lắc đầu quây quây, nói:

- Tôi không biết, mỗi lần hắn tới đều mang hình dạng khác nhau, lúc nam lúc nữ, lúc già lúc trẻ...

Đi ra khỏi Kim Tiền ngân trang, tâm hình bốn người đều không được thoải mái chút nào.

Kim Tiền ngân trang đã đập rồi, nhưng kẻ chủ trì sau lưng ngân trang, Thiết oản thần ma, thì lại không biết đang nơi nào.

Còn cả Hung Thủ lúc nào cũng có thể giết người, lúc nào cũng có thể ẩn nấp ngay bên cạnh.

Cùng với Vô Hình thoát ẩn thoát hiện, khiến người ta không biết đâu mà phòng bị.

- Chúng ta tới tìm một người.

Tiêu Thu Thủy hỏi:

- Ai?

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Hà Côn.

Ánh mắt Tiêu Thu Thủy lập tức sáng lên.

Hà Côn là người bản địa, hơn nữa cũng ăn chén cơm lộc phiên môn suốt mười mấy năm, muốn điều tra người tự nhiên là tiện lợi hơn nhiều, ít nhất thì tư liệu cũng nhiều hơn người khác một chút, nói không chừng sẽ có thể tìm thấy Hung Thủ hoặc Vô Hình.

Đặng Ngọc Hàm chợt lên tiếng:

- Muốn tìm Hà Côn, trước tiên phải làm một việc.

Tiêu Thu Thủy ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì?

Đặng Ngọc Hàm đáp:

- Kiếm cái gì bỏ bụng, tôi đói muốn chết rồi.

Tiếng của Đường Nhu nhỏ như muỗi kêu:

- Tôi cũng vậy.

Anh hùng hiệp sỹ thì cũng phải ăn cơm, không những phải ăn cơm mà còn phải kiếm tiền, đồng thời còn có khả năng bị tiêu chảy, bị thất tình.

Nhưng bình thường người ta xem tiểu thuyết truyền kỳ mãi quen rồi, cứ nghĩ rằng anh hùng hiệp sỹ, đàm thảo mãng long xà trên giang hồ không hề biết đói, cho dù có đói thì cũng chỉ uống rượu là đủ, hơn nữa còn không sinh bệnh, bạc tiêu hoài không hết, thường xuyên có mỹ nữ nhưng nhớ thương yêu.... Nếu thật sự là như vậy thì những kẻ đó chẳng còn người nữa rồi, mà là thần ở xa xôi không thể với tới.

Chúng ta là người, muốn xem câu chuyện có tính người, không ai muốn nghe thần thoại không chút nhân tính.

Mấy người Tiêu Thu Thủy có thể coi là tốt hơn người giang hồ bình thường, bởi vì họ vốn xuất thân thế gia.

Cho nên họ có thể mang bạc trong người, hỏi người đi đường, tất cả đều chỉ họ đến Trích Tiên lâu.

Trích Tiên lâu nghe đồn là nơi Lý Thái Bạch say rượu chết nhưng Lý Trích Tiên có tới trấn Tỹ Quy hay không thì chẳng ai biết cả.

Người dân trấn Tỹ Quy đều nói là có, bởi vì Khuất đại phu sinh ra ở đây, cho nên thi tiên Lý Bạch đương nhiên là phải từng lưu lại ở đây, uống chén rượu nơi này.

Không cần biết có phải thật hay không, Trích Tiên lâu quả thực là phi thường cổ phác, cũng rất thanh nhã, chỗ ngồi rộng mở, có thể nhìn khắp toàn trấn cùng thế dựa núi ôm sông phía sau, Trường Giang cuộn trào, đầy phong vị nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Mấy người Tiêu Thu Thủy đi lên lầu, chọn một bàn ở cạnh cửa sổ ngồi xuống, gọi mấy món ăn rồi bắt đầu nói chuyện phiếm.

Họ cũng không gọi rượu, trong những câu truyện truyền kỳ anh hùng đều uống rượu như uống nước, nhưng mấy vị này của chúng ta thì lại sợ nhất là uống rượu, họ cảm thấy rượu vừa đắng vừa nhạt, cái gì hay không uống, tội gì lại cứ phải uống rượu?

Chỗ ngồi trên lầu rất nhiều nhưng do đang buổi chiều, chưa tới hoàng hôn nên khách khứa rất ít, đa số là khách qua đường nghỉ trọ, ở đây uống rượu giải sầu.

Đang có ba bàn có người, một bàn là ba đại hán, một bàn là một ông lão, bàn còn lại là một thanh niên, trên bàn họ đều có rượu.

Nhưng người thanh niên uống rượu còn nhiều hơn cả bốn người của hai bàn kia cộng lại.

Đường Nhu thấy vậy hạ giọng hỏi:

- Rượu uống ngon không?

Tiêu Thu Thủy vốn muốn ra vẻ anh hùng, trong bốn người ở đây hẳn là cơ trí nhất nhưng chung quy vẫn lắc đầu.

Đường Nhu lẩm bẩm nói:

- Kỳ lạ, A Cương thích uống rượu, A Bằng cũng vậy.

Tiêu Thu Thủy nghe vậy cũng không khỏi nhướn lông mày.

Đường Cương là cao thủ Đường môn, nổi tiếng thiên hạ.

Đường Bằng là anh tài Đường môn, kết nghĩa khắp võ lâm!

Bọn họ chẳng hề có chút mềm mỏng nào giống như Đường Nhu.

Tiêu Thu Thủy một mặt nói chuyện với Đường Nhu, một mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, xuống dưới đường.

Xe chạy, người đi, dần dần trở nên đông đúc.

Đã sắp tới hoàng hôn!

Tiêu Thu Thủy đột nhiên nhú mày.

Ở phía dưới lầu, trên đường hiển nhiên là đang có tranh cãi.

Trên lầu lúc này đang rất ồn ào náo nhiệt, Tiêu Thu Thủy nhất thời không thể nào nghe rõ được.

Đường Nhu thì đang lẩm bẩm tự nói, Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm thì đang thảo luận sôi nổi.

Tiêu Thu Thủy từ trên cửa sổ nhìn xuống, chỉ thấy trên đường có một ông lão hát rong, khi đi qua một căn phủ đệ liền có một con chó đen to lớn chạy ra chực cắn, ông lão sợ hãi ngã nhào xuống đất, đồ đạc trên người cũng rơi vãi lung tung.

Con chó lại nhảy tới muốn cắn, ông lão cuống quýt nhặt một cục đá lên ném lại, con chó bị ném trúng, kêu oảng lên một tiếng, lập tức lùi về nhưng vẫn nhe răng cúi đầu, không cắn không thôi, có điều cũng không dám xông lên nữa.

Ông lão tập tễnh bò dậy nhưng cách cửa phủ đệ đã “xịch” một tiếng, mở ra, một người trang phục như thiếu gia công tử cùng hai tên gia đình chạy tới, bộ dạng giống như đang ăn uống:

- Kẻ nào vừa đánh chó của ta? Con mẹ nó, muốn chết à?

Ông lão đang muốn giải thích, một tên gia đình đã bước tới đẩy lão ngã xuống đất, tên công tử thúc dục con chó xông đến cắn.

Lúc này trên đường có một đám đông vây quanh, ai nấy nghiêng răng nghiêng lợi nhưng đều không dám bước ra, dường như là sợ hãi thân phận gã công tử kia!

Tiêu Thu Thủy trầm nghĩ trong lòng:

“Đám người quan cao quyền quý này tại sao đều chẳng chịu làm việc, chỉ biết áp bức dân lành, cứ như thế này, nặng thì nhà tan, nặng thì nước mất, ôi!”

Bấy giờ con chó được chủ chân ủng hộ, gầm lên, nhe nanh múa vuốt xông tới, Tiêu Thu Thủy thở dài một tiếng, hai tay bắt lấy một chiếc đĩa, nhắm chuẩn vào con chó, ngón trỏ ngón cái tay trái nắm vào thân đĩa, tay phải vỗ ra là sẽ lập tức phóng đi...

Lúc này Đường Nhu đang lẩm bẩm nói:

- Mấy ngày nay tôi cảm thấy trong lòng thật không yên. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, cậu thay tôi nói với Bằng ca, bảo huynh ấy đừng luyện “Tử mẫu li hồn phiến” nữa, thực quá hại người...

Tả Khâu Siêu Nhiên cùng Đặng Ngọc Hàm thì đồng loạt đứng lên, do ông lão kia và ba gã đại hán đều uống đến choáng váng đầu óc, không ngờ lại bắt đầu chửi bới nhau, ba gã đại hán lại vàng bỏ chỗ đứng dậy, muốn đánh ông lão...

Những chuyện thế này, Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm tự nhiên là không thể không quản...

Đúng vào lúc sức chú ý của Tiêu Thu Thủy đang tập trung xuống dưới lầu, chuẩn bị phóng chiếc đĩa ra, đúng lúc Đường Nhu đang chìm vào trong tâm sự, đúng lúc trên lầu đang rối tinh rối mù, đúng lúc Tả Khâu Siêu Nhiên và Đặng Ngọc Hàm đang định bước tới khuyên can...

Hoàng hôn đã tới.

Gã thiếu niên uống rượu đột nhiên vút chén rút kiếm, vượt bàn nhảy lên, kiếm như linh xà đâm thẳng vào sau tim Tiêu Thu Thủy!

Nhát kiếm này, mũi kiếm còn nhanh hơn cả kiếm phong!

Nhưng đó lại đúng là lúc Tiêu Thu Thủy đang giơ tay chuẩn bị bắn chiếc đĩa ra.

Thiếu niên vụt thấy Tiêu Thu Thủy giơ tay lên, không khỏi cả kinh, thoáng nghiêng người, thế kiếm cũng hơi bị kim hãm, kiếm phong đã bắn tới trước mũi kiếm!

Tiêu Thu Thủy đột nhiên cảm giác được hơi gió, hần lập tức nhảy tới trước.

Cú nhảy này hần đã dốc toàn lực, lao ra ngoài cửa sổ.

Nhưng kiếm phong vẫn cắt ra một vết thương dài bốn tấc trên lưng hần!

Tiêu Thu Thủy bay ra ngoài cửa sổ, hai tay bắt lấy song cửa.

Thiếu niên một chiêu thất thủ, giờ kiếm đâm tiếp!

Tiêu Thu Thủy đã vung tay, bắn chiếc dĩa ra!

Thiếu niên lại chém ra một kiếm, cắt rời chiếc dĩa, lao tới gần xuất kiếm!

Nhưng lúc này Đường Nhu đã ra tay!

Đường Nhu vừa giơ tay, thiếu niên đã lập tức bay lên!

Chỉ nghe “phập” một tiếng, một cây phi đao bắn trúng vào cột chống!

Gã thiếu niên này không ngờ lại tránh được ám khí của Đường Nhu!

Thiếu niên thấy không thể đắc thủ, trong lúc bay lên đã lao về phía cửa sổ đối diện.

Nhưng lại nghe “vù” một cái, một người vượt qua đầu hắn, hạ xuống trước cửa.

Thiếu niên định thần nhìn lại, hóa ra là Tiêu Thu Thủy.

Tiêu Thu Thủy hai tay bắt lấy song cửa, dùng sức giật mạnh, bắn vọt lên trước, chặn mất đường chạy của thiếu niên.

Thiếu niên ánh mắt chớp động nhưng bấy giờ Tả Khâu Siêu Nhiên đã chắn trước cầu thang, Đường Nhu trấn sau lưng hắn.

Thiếu niên hít sâu một hơi, cả người thả lỏng xuống, lại đứng yên bất động.

Đặng Ngọc Hàm ở phía bên kia đã từ từ tháo trường kiếm xuống, đối mặt với ba gã đại hán và một ông lão.

Bốn người này cũng chậm rãi rút vũ khí.

Tiêu Thu Thủy sờ sờ vết kiếm sau lưng, cười khổ hỏi:

- Người là Hung Thủ?

Thiếu niên kia gật đầu.

Tiêu Thu Thủy nói:

- Kiếm của người rất nhanh !

Thiếu niên thản nhiên đáp:

- Thân thủ người rất nhanh!

Tiêu Thu Thủy nói:

- Nếu không phải đúng lúc tay ta cử động, kiếm người liền mạch lưu loát, ta sẽ chết chắc.

Thiếu niên nói:

- Vận khí người rất tốt.

Tiêu Thu Thủy:

- Nếu trong bốn người, người đã chọn trúng ta thì ta với người đấu một trận sinh tử đi.

Thiếu niên bình thản nói:

- Bốn đánh một cũng được, không cần khách khí!

Sắc mặt thiếu niên trong nháy mắt chợt biến thành màu xanh, hay tay cũng nổi gân xanh cuộn cuộn.

Tiêu Thu Thủy nhìn Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Tả Khâu, dưới lầu có người bắt nạt một ông lão, cậu xuống giải quyết đi.

Tả Khâu Siêu Nhiên ừm một tiếng, phi thân xuống lầu.

Tiêu Thu Thủy tới tận lúc này vẫn quan tâm tới an nguy của ông lão hát rong dưới kia, nếu không quan tâm thì Tiêu Thu Thủy sẽ không ra tay, nếu như hắn không ra tay thì sợ rằng vừa rồi đã phải mất mạng.

Tiêu Thu Thủy nhờ Tả Khâu Siêu Nhiên đi hỗ trợ chứ không nhờ Đặng Ngọc Hàm hay Đường Nhu.

Kiểm của Đặng Ngọc Hàm, sát khí quá nặng, ám khí của Đường Nhu, một khi bắn ra, sống chết là chuyện chính hắn cũng không chắc chắn được.

Xử lý loại chuyện này, người tốt nhất đương nhiên là Tả Khâu Siêu Nhiên và đại tiểu cảm nã thủ của hắn.

Đặng Ngọc Hàm chậm rãi rút kiếm, dùng sức nắm chặt chuôi kiếm, đột nhiên cao giọng quát lớn:

- Mà kịch của các người diễn xong rồi, còn không mau đi!

Bốn người kia đưa mắt nhìn nhau, đều ngây ngốc.

Đặng Ngọc Hàm cả giận, nói:

- Ta không muốn giết các người, còn không cút mau!

Bốn người nắm chặt vũ khí, không biết phải làm thế nào.

Thiếu niên kia bỗng lên tiếng:

- Các người đi đi! Các người không phải đối thủ của hắn!

Bốn người hạ giọng nói mấy câu, cuối cùng khom người chào thiếu niên rồi nhanh chóng chạy xuống dưới lầu, biến mất trong đám người.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn bọn họ biến mất xong, bấy giờ mới nói:

- Bắt đầu được rồi.

Tiêu Thu Thủy từ từ rút trường kiếm, giống như một luồng nước thu, cười nói:

- Đúng vậy.

Thiếu niên đột nhiên ném kiếm xuống đất, cúi người phóng tới, vừa ra tay đã là Thiếu Lâm hổ trảo.

Tiêu Thu Thủy cảm kiếm xuống đất, hai chỉ như sắt, đâm ngược lại!

Mọi người đều không ngờ được, hai vị đại kiếm thủ vừa mới ra tay lại sử dụng quyền cước chứ không dùng kiếm!

Hổ trảo công của thiếu niên trầm mãnh, uy lực, hoàn toàn tương phản với thân thể, tuổi tác của hắn, mỗi đòn xuất ra cẩn thận chắc chắn, nhưng lại có uy thế tan bìa vỡ đá!

Tiên Nhân chỉ của Tiêu Thu Thủy là kỳ kỹ phái Tung Sơn. Cổ Thâm thiên sư của Tung Sơn vốn không vừa mắt với tăng nhân Thiếu Lâm vì thể sáng tạo ra Tiên Nhân chỉ, tự xưng “Nhất chỉ phá thập nhị kỹ”, ngụ ý là chỉ cần học được Tiên Nhân chỉ thì chẳng cần sợ môn nào trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm cả.

Cổ Thâm thiên sư thực có kỳ danh, hành sự cổ quái nhưng lại mười phần thân thiết với Tiêu Tây Lâu. Cổ Thâm thiên sư từng truyền ba chiêu trong bảy mươi hai chiêu Tiên Nhân chỉ cho Tiêu Tây Lâu, Tiêu Tây Lâu phí mất bảy năm mới có thể tinh thông, lại truyền cho ba người con, Tiêu Thu Thủy từ nhỏ thông minh đỉnh ngộ, học mất một năm đã thông được một chỉ, nửa chiêu.

Một chỉ nửa chiêu này khi sử dụng thì thiên biến vạn hóa, khó lòng phòng bị, chỉ trong nháy mắt hai người đã giao đấu hai mươi bảy chiêu, Tiêu Thu Thủy mỗi chiêu một chỉ, thiếu niên kia không ngờ lại không chiếm được nửa phần tiện nghi.

Qua được ba mươi chiêu, Tiêu Thu Thủy dần cảm thấy chỉ pháp của mình bị chế ngự, chiêu thức không thi triển ra được, mà Hổ trảo công của thiếu niên thì lại càng chiến càng trầm mãnh. Tiêu Thu Thủy hô nhẹ một tiếng, lật chưởng tung cước, giống như hoa bay lá rụng, chính là Phi như chưởng trong chưởng kiếm nhị tuyệt của nhà họ Tiêu!

Chỉ thấy trên lầu lấp loáng bóng người, tiếng tay áo phất lên vùn vụt, thiếu niên ra đòn sát phạt, uy mãnh trầm ổn, nhưng Tiêu Thu Thủy lúc nhanh nhẹn linh hoạt, bóng tay rục rở, hai chưởng thủy chung không rời khỏi bảy mươi hai điểm yếu hại trên người thiếu niên.

Lại qua thời gian uống cạn một chén trà, thân pháp của Tiêu Thu Thủy theo ánh hoàng hôn đang tắt mà từ từ chậm lại, dần dần tiếng hổ trảo của thiếu niên rít lên âm âm, càng lúc càng mạnh, càng lúc càng áp bức.

Lúc này bên cửa sổ lóe lên một bóng người, Tả Khâu Siêu Nhiên đã nhẹ nhàng đáp xuống.

Đặng Ngọc Hàm bỗng nói:

- Lão đại mệt rồi.

Đường Nhu hỏi:

- Thiếu niên kia bao nhiêu tuổi?

Tả Khâu Siêu Nhiên quan sát một lúc rồi đáp:

- Mười bảy, mười tám tuổi.

Đường Nhu gật gật đầu:

- Vậy hẳn ít nhất cũng phải luyện Hổ trảo công được bảy, tám năm

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Hổ trảo công của Thiếu Lâm bị hắn sử thành sát phạt như vậy, chỉ sợ không phải Phật môn chính tông.

Đặng Ngọc Hàm chợt nói:

- Tôi nghe nói có một Thiên ma trong Cửu thiên Thập địa, thập cửu nhân ma của Quyền Lực bang là cao tăng phản nghịch của Thiếu Lâm.

Đường Nhu hỏi:

- Cậu đang nói ai?

Đặng Ngọc Hàm đáp:

- Ma tăng Huyết Ảnh đại sư.

Đường Nhu nói:

- Vậy thiếu niên này...

Tả Khâu Siêu Nhiên nói:

- Chỉ sợ là truyền nhân của Huyết Ảnh đại sư.

Ba người đối thoại được mấy câu, Tiêu Thu Thủy đã lại vụt nhảy lên, xuất chưởng nhanh chậm phiêu hốt, không mang một tiếng gió nào, Tả Khâu Siêu Nhiên thất thanh:

- Âm nhu miên chưởng của lão đại tiến bộ thật nhanh!

Mẹ của Tiêu Thu Thủy, Tôn Tuệ San chính là con gái duy nhất của một trong thập đại danh kiếm đương thời, Thập tự tuệ kiếm Tôn Thiên Đình, Âm nhu miên chưởng của Tôn Thiên Đình là Hoa Sơn nhất tuyệt, cũng là môn chưởng công đứng đầu nhu môn chính tông hiện nay

Bộ Âm nhu miên chưởng này thi triển ra vừa khéo khắc chế Hổ trảo công của thiếu niên. Tiêu Thu Thủy liên tiếp đối ba loại kỳ kỹ, nhưng thiếu niên thì từ đầu đến cuối chỉ dùng Hổ trảo công, không hề thay đổi chút nào.

Phải biết rằng Thiếu Lâm Hổ trảo mặc dù không phải kỳ thuật gì, nhưng một loại võ công có thể truyền bá rộng rãi khắp thiên hạ như vậy, trong đó tất phải có điểm huyền ảo dùng mãi không hết, có biến hóa xuất mãi không tận. Thiếu niên những loại võ công khác cũng không thông hiểu nhưng lại chuyên tâm nhất trí

vào một loại, dốc sức nghiên cứu, lấy Hổ trảo công đối địch Tiêu Thu Thủy, vừa qua trăm chiêu, Âm nhu miên chưởng lại bị áp dưới Hổ trảo, dần dần chỉ thấy bóng trảo đầy trời, tiếng phi trảo phá không, chẳng còn thấy Tiêu Thu Thủy phản kích nữa, phẳng phất như trên lầu chỉ còn một mình thiếu niên đang động võ.

Người xem chỉ cảm thấy áp lực như bóng hoàng hôn, càng lúc càng nặng, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, đều vì Tiêu Thu Thủy mà toát mồ hôi.

Đường Nhu không nhịn được, nói:

- Lão đại sắp thua rồi.

Tả Khâu Siêu Nhiên đáp:

- Chưa chắc.

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Lão đại đáng ra nên dùng kiếm.

Đúng lúc đó, chiếc cốc đột nhiên thay đổi.

Tiếng Hổ trảo lảng không của thiếu niên dần dần không còn được sắc bén như trước nữa.

Hơn nữa tiến độ công thủ cũng từ từ không còn nghiêm mật, không còn sát phát như trước nữa.

Thậm chí đến cả hô hấp cũng trở nên nặng nề, dồn dập.

Hiển nhiên, nội lực của hắn không đủ.

Thiếu niên mặc dù tận lực khổ luyện Hổ trảo công, nhưng Hổ trảo công vốn xuất phát từ Thiếu Lâm, nếu không có khí công nội lực của tăng nhân Thiếu Lâm cùng mấy chục tu luyện khổ hạnh thì sao có thể sử dụng Hổ trảo công lâu dài?

Ngược lại, Tiên Nhân chỉ, Phi như chưởng, Âm nhu miên chưởng của Tiêu Thu Thủy thì một là đánh bất ngờ, hai là lực đạo nhẹ, ba là mượn lực đánh lực, là võ công tiêu hao thể lực cực ít, vì thế lại có thể kéo dài.

Nội lực thiếu niên giảm sút đi, Hổ trảo dần trở nên bế tắc, tấn công không hạ được Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy từ từ biến thủ thành công, đột nhiên chiêu thức biến đổi, không ngờ lại là Thiết tuyến quyền pháp chí cương chí cấp!

Thiết tuyến quyền pháp là một bộ quyền pháp con trưởng nhà họ Tiêu Tiêu Dịch Nhân tự sáng tạo ra, hoàn toàn khác biệt với nhu kinh khoái lực thông thường của Tiêu gia, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, chưa xuất quyền đã phát lực, lực chưa tới kinh đã sinh, là quyền pháp chí cương chí liệt!

Tiêu Thu Thủy chờ đến tận lúc này mới sử dụng Thiết tuyến quyền pháp, Hổ trảo quyền của thiếu niên kia đã là nỗ lực hết sức, dần dần chỉ có thể chống đỡ, không còn sức phản công nữa.

Qua thêm bốn mươi chiêu, đôi tay như tên bắn của Tiêu Thu Thủy lại đột ngột biến đổi, một chiêu Mãnh hổ hạ sơn đánh xuống, thiếu niên vội vàng ra chiêu Song hổ phách môn chặn lại, Tiêu thu thủy chuyển người ra chiêu Ngạ hổ cầm dương, thiếu niên liên tiếp lùi lại bảy bước, “roạt” một tiếng, vạt áo đã bị xé rách, trên vai lưu lại năm vết hổ cào.

Hai chiêu này của Tiêu Thu Thủy chính là Hổ trảo chính tông của Thiếu Lâm, không phải được danh sư chỉ điểm, chỉ là Tiêu Thu Thủy trời sinh tò mò, lại từ nhỏ thông minh cho nên sử ra cũng giống như khuôn đúc. Sau này khi Tiêu Tây Lâu đại thọ năm mươi tuổi, trong khách khứa tới chúc mừng có người ở núi Cổ Quân, là đệ tử tục gia Thiếu Lâm, ra nhà sau tập võ bị Tiêu Thu Thủy nhìn lên được, liền để hắn học thành có đường có lối, chính chu bài bản. Hai chiêu này sử ra khi thiếu niên lực cạn chiêu hết lập tức khiến hắn bị trúng đòn.

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy cười nói:

- Hai chiêu Hổ trảo này của ta thế nào?

Thiếu niên cười lạnh đáp:

- Tất khá.

Vừa mới dứt lời hần đã rút phất kiếm lên, nhanh chóng đâm tới!

Tiêu Thu Thủy cả kinh, lặn người tránh qua một kiếm, rút kiếm mình lên, đâm chéo ra một kiếm. Đinh một tiếng, hai kiếm giao kích.

Hai người cùng hừ lạnh, kiếm trong tay tăng tốc. Lúc này sắc trời dần tối, hai người kiếm quang huy động, khiến cho cả tầng lầu sáng bừng lên vẻ sát phạt.

Hai người một công một thủ, một tiến một lui, càng đánh càng nhanh, kiếm qua kiếm lại cực kỳ đẹp mắt. Đường Nhu xem đến lông mày nhứ chặt, Tả Khâu Siêu Nhiên âm thầm lo lắng, chỉ có Đặng Ngọc Hàm cứ vừa vừa xem vừa hô “đáng tiếc”, giống như đang tiếc nuôi người cầm kiếm không phải là hần mà là người khác vậy.

Thiếu niên xuất kiếm tàn độc, kiếm pháp Tiêu Thu thủy phiêu hốt, vừa lực, hai người trao đổi hơn trăm kiếm, không ngờ vẫn không phân cao thấp.

Thiếu niên đột nhiên hét lớn một tiếng, quát:

- Xem tuyệt chiêu của ta!

Vụt bắn kiếm khỏi tay, kiếm bay cực nhanh, không gì bì nổi. Mọi người không khỏi kêu lên thất thanh, Tiêu Thu Thủy chợt đánh vỡ kiếm ra, vừa khéo tiếp trụ một kiếm, thanh kiếm cắm tuột vào vỏ.

Hóa ra khi thiếu niên sử kiếm, trong tay đã không có vỏ, còn vỏ kiếm của Tiêu Thu Thủy thì vẫn đang đeo bên hông.

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy quát lớn:

- Đáp lễ tuyệt chiêu của người.

Đột nhiên thân kiếm vỡ vụn, giống như mưa hoa. Mảnh kiếm bắn ra, thiếu niên không kịp chuẩn bị, chỉ đánh hạ được một nửa, nửa còn lại bắn trúng hết vào trên người, trên mặt hần, thiếu niên lùi liền bảy tám bước, dựa lưng vào cột tuột người xuống.

Tả Khâu Siêu Nhiên buột miệng kêu lên:

- Hay cho chiêu Mãn thiên hoa vũ của Hoán Hoa kiếm phái.

Thiếu niên kia ngã xuống, Tiêu Thu Thủy lập tức không để ý gì hết, vội vàng lao tới đỡ lấy, miệng thở hồng hộc.

Hóa ra hai người chiến đấu đã lâu, từ chuông đến kiếm, đã vô cùng mệt mỏi, vừa rồi kiếm phong che lấp tiếng thở dốc nên mọi người mới đều không phát hiện ra.

Tiêu Thu Thủy nâng thiếu niên dậy, trên người thiếu niên đầy vết máu, thở dốc nói:

- Kiếm... Kiếm pháp hay!

Tiêu Thu Thủy thống hận nói:

- Ta hại người rồi, ta hại người rồi.

Thiếu niên kia lại lộ ra một tia mỉm cười, nói:

- Không sao cả. Ta chết... Tâm phục.

Tiêu Thu Thủy vẫn lặp lại:

- Ta hại người rồi!

Thiếu niên hỏi:

- Tuyệt chiêu như vậy, người tổng cộng có mấy... chiêu?

Tiêu Thu Thủy thở dài nói:

- Ba chiêu. Nhưng một khi sử ra, sống chết ta cũng không khống chế được.

Thiếu niên nghi hoặc hỏi:

- Vừa rồi... chỉ là ... một trong... số đó?

Tiêu Thu Thủy gật đầu nói:

- Ta đánh đến gấp, không nhịn được nữa.

Thiếu niên cười thảm đáp:

- Ta cũng dùng mất, có điều chỉ có một chiêu.

Tiêu Thu thủy an ủi nói:

- Chiêu đó của ngươi, ta thiếu chút nữa là không tránh được!

Thiếu niên quật cười nói:

- Đúng... Vận khí ngươi rất tốt.

Đột nhiên thân thể hắn cứng lại, mồ hôi đổ ầm ầm, cắn răng cố gắng chịu đựng một chốc, nói:

- Ta chết trên tay ngươi, không có gì oán thán. Ngươi có gì muốn hỏi ta không?

Tiêu Thu Thủy giọng hỏi hận, đáp:

- Không, không, ngươi không cần nói gì cả, ngươi không cần nói gì cả.

Thiếu niên cười thảm nói:

- Không, là ta nguyện ý trả lời ngươi. Ta cả đời làm Hung Thủ, không thể không lệnh của người khác mà giết người, giết đến chính mình cũng... Cũng chai lỳ rồi. Không biết... Không biết... có bao nhiêu người... cũng... cũng giống như ta, ai...

Tiêu Thu Thủy vội vàng nói:

- Chỉ cần ngươi có quyết tâm thay đổi là nhất định có thể thay đổi.

Thiếu niên lắc lắc đầu nói:

- Quyền Lực bang nào có, nào có dễ dàng... A... Ta không xong rồi... Ta cho ngươi biết... Thiết oản thần ma... Hiện tại đang ở Cự thạch hành than... Chờ tin... Chờ tin giết người... của... ta...

Hắn bỗng thở gấp một chập, Tả Khâu Siêu Nhiên tiến lên một bước, lớn tiếng hỏi:

- Ai là Vô Hình?

Thiếu niên hai mắt trợn trừng, đã tuyệt khí.

Tiêu Thu Thủy ngây ngốc hồi lâu, thật lâu sau mới từ từ buông tay, đặt thiếu niên nằm xuống đất. Hắn và Hung Thủ liên tiếp so tài, vì thế mà sinh ý anh hùng trọng anh hùng.

Tiêu Thu thủy chậm rãi đứng dậy, giờ mới biết hoàng hôn đã hoàn toàn phủ xuống, hắn nắm chặt tay, nói:

- Ta dốc hết sức cả đời này, phá tan Quyền Lực bang!

Trên trời một tia chớp dài như rắn xẹt ngang, một tiếng sấm vang dội, đó là một đêm...

Cuồng phong bão vũ!

7. Chương 4: Thiết Oản Thần Ma - Hết

- Cự thạch hoành than (đá lớn chắn ngang sông) là ở chỗ nào?
- Tìm người hỏi thử.
- Không, để tránh đánh cỏ động rắn, chúng ta nhờ người quen dẫn đường.
- Ai?
- Bộ đầu Hà Côn.

Mây đen mịt mù, mặc dù sắc trời u ám nhưng vẫn có thể cảm nhận được, mây gió trên trời nhanh chóng di chuyển, thỉnh thoảng lại có một tia chớp sáng lóe lên, chiếu rọi cả khung trời hỗn loạn.

Giữa cảnh tượng gió thổi mây bay, mấy người Tiêu Thu Thủy gõ cửa nhà Hà Côn.

Cánh cửa “xịch” một tiếng, mở ra, Hà Côn người quần bằng vải, hiển nhiên là vết thương vẫn chưa hồi phục nhưng không hổ là người công phu thuần thực, tinh thần lại có chút tráng kiện.

- Chư vị mưa gió tới gặp, không biết là...
- Người biết “Cự thạch hoành than là” chỗ nào không?
- Biết.
- Thiết oán thần ma giờ đang ở đó.

Hà Côn giật mình, cuối cùng cúi người ra sau cửa cầm lấy một chiếc ô bọc vải dầu.

- Được, tôi đưa các vị đi.

“Đoàng” một tiếng, lại một tia sét bùng lên, gió thổi cuồng loạn, cảm giác áp bức như hít thở không thông, tiếp đó mưa lớn trút xuống ầm ầm. Bắt đầu là tí tách một vài giọt, tiếp theo liền vừa nhanh, vừa mạnh lại vừa dày đặc, giống như những viên đá lớn vô tình đánh xuống mặt đất.

Mưa lớn.

Cuồng phong.

Đá lớn chắn ngang sông.

Bãi đá giữa bến sông.

Nơi này không ngờ lại chính là Cửu long bồn giang.

Vị trí vừa phóng thuyền cứu người, mạo hiểm sinh tử buổi sáng nay.

Trên tảng đá lớn, không ngờ lại có một ông lão đang thả câu giữa mưa gió.

Ông lão này rõ ràng là người áo vải một mình chống thuyền lúc ban sáng.

Ông lão câu cá mây trắng râu bạc, áo vải như thép, ngồi trên tảng đá lớn giữa sông, sóng nước tuôn trào, cuộn cuộn sục sôi, không chút động đậy, ngay cả ánh mắt cũng không thèm ngước lên:

- Các người tới rồi!

Đặng Ngọc Hàm nói:

- Bọn ta tới rồi.

Thiết oán thần ma bình thần nói:

- Thủ hạ của ta đã chết ba người, các người có thể bù lại.

Tả Khâu Siêu Nhiên lắc đầu:

- Nếu như bọn ta không đồng ý?

Gió thổi âm âm, cái gã uể oải này bây giờ lại giống như một cây cỏ cứng cắm rễ xuống mặt đất, mưa gió thế nào cũng không thể thổi bật.

Thiết oản thần ma nói:

- Các người sẽ không từ chối chứ?

Đường Nhu bình tĩnh nhẹ nhàng đáp:

- Bọn ta không phải không đồng ý, mà là không bao giờ chấp nhận.

Thiết oản thần ma ngẩng mặt lên trời cười lớn, như sóng nước cuộn trào, quỷ thần gào khóc:

- Các người há là địch thủ của ta?

Ban ngày, giữa Trường Giang nước xiết, một đôi tay sắt chống đỡ họa phượng, nội lực cực mạnh, công phu cực cao, Tiêu Thu Thủy đột nhiên nói:

- Lấy một đánh một, bọn ta không phải đối thủ của người, nhưng lấy bốn đánh một, người tuyệt đối không chiếm được lợi thế.

Thiết oản thần ma sắc mặt trầm xuống, hỏi:

- Người cho rằng người có bốn người sao?

Tiêu Thu Thủy hiên ngang đáp:

- Không phải cho rằng, mà là sự thật

Thiết oản thần ma lại ngồi giữa đá lớn, ngẩng mặt cười to:

- Nếu ta nói các người thiếu mất một người thì sao?

Tiêu Thu Thủy thản nhiên nói:

- Sẽ không thiếu.

Bốn người họ đứng cùng một chỗ, giữa mưa gió, giữa sóng dữ, giữa sấm sét cuồng loạn, trông họ vô cùng anh dũng, không hề sợ hãi, một lòng sinh tử đồng tâm...

Ánh mắt Thiết oản thần ma cũng lấp lánh, không ngờ lại lóe lên một tia cô độc, nhưng lập tức liền biến thành hung ác, cuồng bạo:

- Tốt! Từ xưa đến nay ám khí Đường gia là khó phòng bị nhất, phé hấn trước!

"Đoàng" một tiếng, sấm sét bùng nổ, trong lòng Đường Nhu chợt thoáng có cảm giác không ổn, vừa nghiêng người tránh qua, một mũi dao nhọn đã xuyên thủng ngực phải hắn.

Đường Nhu nhìn nhìn mũi dao trước ngực mình, trên mặt bỗng xuất hiện một thần sắc rất kỳ quái, đồng thời, hai tay áo hắn đồng loạt phát ra.

Mũi dao đột ngột biến mất.

Dao đã rút ra, dao biến thành ô.

Ô bọc vải dầu.

Chiếc ô mở ra, không ngừng xoay tròn, người cũng lùi nhanh!

Ám khí bị đánh bật hết, người cũng lùi cực nhanh.

Nhưng giữa tiếng gió rít đầy trời, trăng sao u ám vẫn có một mũi thâu cốt đỉnh bắn trúng chân người đó.

Ám khí Đường môn vẫn là không thể phòng bị.

Nhưng kẻ càn khiến người ta không thể đề phòng này, không ngờ lại là Hà Côn.

Đặng Ngọc Hàm rút bội kiếm ra, khàn giọng quát:

- Người, người chính là Vô Hình.

Hà Côn mỉm cười rất ôn hòa, thậm chí là rất khúm núm:

- Đúng, ta chính là Vô Hình.

Tiếp đó cầm ô, che mưa che gió, phảng phất như một người rất hèn mọn, rất hy vọng tìm được một chỗ che chở.

Nhưng không ai có thể quên, chiếc ô trong tay hắn là một mũi dao sắc đã đâm thủng ngực Đường Nhu.

Thân thể Đường Nhu bắt đầu nhũn ra, hắn từ từ gục xuống đất, cười mà như không phải cười, nói:

- Không ngờ ta lại chết trên tay người.

Vô Hình vội vã nói:

- Ta cũng không ngờ.

Đường Nhu đã sắp ngã ngòai xuống, vẫn nói:

- Ta còn chưa muốn chết.

Vô Hình như rất đồng cảm:

- Người hãy yên nghỉ đi.

Đường Nhu đã quỳ rạp dưới đất, bất quá, giọng nói yếu ớt của hắn vẫn có thể miễn cưỡng nghe được:

- Có điều... ám khí Đường gia có độc, người... Cũng đi cùng ta thôi!

Lần này Vô Hình cười không nổi nữa, bỏ ô xuống, nói:

- Ta biết người là ngoại lệ.

Đường Nhu nói xong câu cuối liền nhắm mắt lại:

- Ta đối với người, cũng là ngoại lệ.

Vô Hình đứng một chốc, sắc mặt cuối cùng cũng biến đổi.

Hắn thậm chí cảm giác thấy, chân hắn bắt đầu phát ngứa, thậm chí bắt đầu tê dại.

Vô Hình khản giọng quát:

- Thuốc giải của ta đâu?

Hắn bây giờ mới phát hiện, Đường Nhu đã không còn phát ra âm thanh gì nữa.

Hắn vội vã xông tới, vứt bỏ cả ô che, cố tìm thuốc giải.

Đặng Ngọc Hàm, Tả Khâu Siêu Nhiên, Tiêu Thu Thủy lập tức muốn lao lên, nhưng Thiết oản thần ma đã vượt qua không trung, dừng phất lại trước mặt họ.

Đúng lúc đó, chợt nghe nghe thấy một tiếng kêu thảm!

Trên mặt Vô Hình bị bắn trúng một nắm kim châm.

Ít nhất cũng có ba trăm mũi châm bạc.

Mặt Vô hình trong chớp mắt đã biến thành tổ ong.

Vô Hình nhảy dựng lên, đưa tay ôm mặt, vừa gào thảm vừa tìm kiếm chiếc ô vải dầu, cuối cùng lại trượt khỏi tảng đá, rơi vào giữa sóng dữ, thoáng cái đã biến mất!

Thiết oản thần ma ngăn người, Tiêu Thu thủy lập tức nhân cơ hội vọt tới, nâng Đường Nhu dậy, chỉ thấy gã thiếu niên ôn nhu vẫn nhả này vậy mà lại mỉm cười, nói:

- Hắn... Hắn tìm trên người tôi... Không có ai... Không có ai dám đụng vào người Đường gia chưa chết...

Tiêu Thu Thủy thấy hấn y phục nhuộm hồng, khoe miệng vương một tia máu, lòng đau như cắt:

- Đúng thế, đúng...

Đường Nhu yếu ớt nhìn Tiêu Thu Thủy, khó nhọc hỏi:

- Tôi... tôi thật sự sắp chết sao?

Tiêu Thu Thủy không trả lời, mưa gió càng mãnh liệt.

Đường Nhu nhắm mắt lại, bình tĩnh nói:

- Tôi biết... Tôi biết mình thật sự sắp chết rồi...

Bỗng nhiên hấn mỉm cười như một đứa bé:

- Hấn... Hấn còn tưởng ám khí của tôi thật sự có độc... Đường Nhu tôi, ám khí của Đường Nhu từ xưa đến nay chưa bao giờ có độc... Cao thủ ám khí chân chính đều kiêu ngạo... Không cần phải dùng độc...

Đường Nhu vẫn luôn rất kiêu ngạo. Hấn mặc dù không phải người quá nổi tiếng trong Đường môn, võ công cũng không phải là đỉnh cao, nhưng không nghi ngờ gì, hấn là một người rất có cá tính, rất tự phụ.

Tiêu Thu Thủy rưng rưng lệ, gật đầu.

Đường Nhu từ từ mở mắt ra, nắm tay Tiêu Thu Thủy, thốt lên một câu cuối cùng:

- Nếu như... Nếu như cậu gặp người nhà tôi... Đường Đại... Cậu thay tôi hỏi hấn... Tại sao Đường gia chúng ta... Không kết thành thiên hạ... Thiên hạ đệ nhất gia... Mà phải để cho Quyền Lực bang... để đám chuột nhất đó hoành hành...

Đường Nhu nói tới đây, đầu ngã sang bên, gục vào lòng Tiêu Thu Thủy, không còn nói tiếp được nữa.

Thiết oản thân ma vừa lộ lời, Đường Nhu kịp thời nghiêng người, đao tuy đâm trúng ngực phải, trượt khỏi trái tim... Nhưng lồng ngực vẫn là chỗ yếu hại, Đường Nhu vẫn không thoát khỏi cái chết.

Nhưng câu nói cuối cùng của hấn, chẳng bao lâu sau liền làm giang hồ nổi lên một trường phong ba cừu sát, gió tanh mưa máu.

Mưa gió thê lương.

Tiêu Thu Thủy đặt Đường Nhu xuống, chậm rãi đứng dậy.

Thiết oản thân ma đứng sừng sững giống như một ngọn tháp u tối, to lớn không gì sánh được. Hấn bỗng vung tay, từ sau tảng đá co hai gã đại hấn bước ra, buông tay đứng thẳng, Phó Thiên Nghĩa ném ra một thỏi bạc, nói:

- Đi xuống hạ du vớt Vô Hình lên.

Hai người đưa tay định đón lấy, đột nhiên kiếm quang lóe lên, một thanh kiếm đã đâm trúng thỏi bạc, kéo nó về.

Người xuất kiếm là Tiêu Thu Thủy, kiếm của hấn là kiếm của Hung Thủ để lại trên lầu.

Chỉ nghe Tiêu Thu Thủy lạnh lùng hỏi:

- Người làm gì một nhà Na viên ngoại rồi?

Trên thỏi bạc có khắc một chữ “Na”, họ Na rất ít gặp, cũng rất hiếm người khắc họ mình lên trên vàng bạc, vì làm như vậy rất phí công, hơn nữa khi khắc còn tiêu tốn không ít mảnh vụn vàng bạc, trừ phi là người có hai đặc điểm, một là mới giàu có, hai là như thần giữ của mới làm vậy.

Vì thế Tiêu Thu Thủy có ấn tượng rất sâu!

Thiết oản thân ma Phó Thiên Nghĩa cười nói:

- Bọn chúng à, bọn chúng bị ta thịt lâu rồi!

Tiêu Thu Thủy siết chặt tay, chính hấn giao cả nhà Na viên ngoại cho Phó Thiên Nghĩa, mưa gió có lớn hơn nữa cũng không che phủ được sự hối hận trong lòng Tiêu Thu Thủy.

Trong nháy mắt hấn đã hiểu rõ tất cả, hai người A Vương, ông lão mặt đen là bị Vô Hình, bộ đầu Hà Côn, giết chết. Quyền lực bang để cho Vô Hình thay người lập chút công lao, đổi lại được tình báo có giá trị nhất, mọi người tin tưởng hấn, không nghi ngờ gì chính là tự tìm đường chết.

Hấn cũng đã hiểu, tại sao vừa vào Kim Tiền ngân trang, bên trong đã đã bố trí sẵn mai phục. Nếu không nhờ ám khí của Đường Nhu thì sợ rằng bọn hấn đã phải chôn thân tại đó!

...Bởi vì Vô Hình nắm rõ hành tung của họ như lòng bàn tay.

Lúc này, Tả Khâu Siêu Nhiên hỏi:

- Vậy thì vụ cướp bóc trên Trường Giang hôm nay là thế nào?

Phó Thiên Nghĩa đáp:

- Đám người Chu lão thái gia thường xuyên đối nghịch với Quyền Lực bang bọn ta, vụ Na viên ngoại kia bọn chúng cũng muốn nhúng tay vào, ta chỉ vừa khéo mượn tay các người, trừ khử Trường Giang tam ác.

...Chẳng trách Phó Thiên Nghĩa vừa lên thuyền đã tập kích Tiết Kim Anh và Chiến Kỳ Lực.

Thiết oản thần ma Phó Thiên đứng giữa mưa gió bão bùng, giống như một ma thần.

- Được rồi, trước khi chết các người còn gì cần hỏi nữa không?

Đặng Ngọc Hàm đột nhiên nói:

- Hết rồi.

Hấn vừa dứt lời, kiếm trong tay đã bắn vọt ra như chớp, trước khi hai tên đại hán kịp có động tác gì đã một kiếm xuyên thủng yết hầu hai người.

Hải Nam kiếm phái trước nay luôn quý dị tàn độc, một kiếm này cắt đứt hỗ trợ của Thiết oản thần ma.

Sắc mặt Phó Thiên Nghĩa cũng có chút biến đổi.

Trong sát na Đặng Ngọc Hàm xuất kiếm, mũi kiếm của Tiêu Thu Thủy cũng đâm thẳng tới trước mặt Thiết oản thần ma.

Khi kiếm của Tiêu Thu Thủy tới gần trước mặt Thiết oản thần ma thì chợt phân ra ba luồng kiếm hoa.

Ba luồng kiếm hoa xuất hiện rồi mới đâm ra một kiếm.

Trong bóng tối, ba luồng kiếm hoa thật sự quá chói mắt.

Thiết oản thần ma bị ép phải nhắm mắt lại, nhưng hai tay hấn cũng đồng thời đánh ra!

Hai tay chập vào, không ngờ lại có thể cứng rắn bắt lấy mũi kiếm.

Tiêu Thu Thủy vội vàng vận lực, muốn cắt đứt hai tay Thiết oản thần ma.

Nhưng kiếm không cách nào chuyển động!

Hai tay kẻ này giống như được đúc bằng sắt.

Thiết oản thần ma đã đá tới một cước, Tiêu Thu Thủy chỉ có thể buông kiếm lùi ngược trở về!

Trong khoảnh khắc đó, kiếm của Đặng Ngọc Hàm đã đâm ngược về bụng Phó Thiên Nghĩa!

Tả Khâu Siêu Nhiên trái cương cầm nã, phải nhu cầm nã, hai trảo bắt xuống.

Phó Thiên Nghĩa tay trái đánh ra, ngăn cản thế công của Tả Khâu Siêu Nhiên, tay phải vung trảo, không ngờ lại bắt được trường kiếm đâm tới của Đặng Ngọc Hàm.

Lúc này, thanh kiếm Tiêu Thu Thủy vút bỏ liền từ giữa hai tay mở ra của Phó Thiên Nghĩa rơi xuống.

Tiêu Thu Thủy lập tức lao ngược lại, bắt lấy trường kiếm, lại phóng ra ba luồng kiếm hoa, ở giữa kiếm hoa là cú đâm đoạt mạng!

Chiêu này là Mai hoa tam lộng trong Hoán Hoa kiếm pháp.

Cầm nã thủ của Tả Khâu Siêu Nhiên hai tay bắt lấy một tay Phó Thiên Nghĩa nhưng lại như đang vịn sắt thép, không hề suy suyển, mà trường kiếm của Đặng Ngọc Hàm bị giữ cũng không thu về được!

Tiêu Thu Thủy đâm một kiếm, vừa khéo giải nguy cho hai người.

Phó Thiên Nghĩa chỉ có hai bàn tay, không thể chắn được nhất kiếm thứ ba.

Vì thế hắn chỉ có thể buông tay, lùi ngược, hạ xuống bên mép tảng đá lớn.

Tiêu Thu Thủy, Tả Khâu Siêu Nhiên, Đặng Ngọc Hàm đưa mắt nhìn nhau, mới giao thủ một chiêu đã biết đối phương lực tay cực mạnh, võ công thâm hậu, bình sinh hiếm gặp.

Ba người chỉ cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Mưa rơi như lưới phủ, tầm mắt rất mờ hồ.

Đột nhiên lại một luồng điện quang lóe lên, trước khi tiếng sấm phát nổ, ba người đã như tên rời cung, lao thẳng tới.

Trong khoảnh khắc họ đã có quyết định!

Hai tay của Phó Thiên Nghĩa không thể công nhập được.

Chỉ có chế trụ hai tay hắn mới có hy vọng.

Tả Khâu Siêu Nhiên sử dụng Thiểm điện cầm nã thủ.

Hai tay Phó Thiên Nghĩa lập tức đón đỡ hắn.

Thiết oản thần ma muốn trước tiên hủy đi đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên, sau đó mới đối phó với hai kiếm của Tiêu Thu Thủy và Đặng Ngọc Hàm.

Nhưng hắn đã tính sai. Bốn cánh tay quấn lấy nhau, Phó Thiên Nghĩa lập tức cảm thấy áp lực đáng sợ, dù sao thì cầm nã thủ cũng là vũ kỹ khéo léo nhất.

Tả Khâu Siêu Nhiên mặc dù không vịn được tay Phó Thiên Nghĩa, nhưng Phó Thiên Nghĩa cũng không bắt trúng được tay Tả Khâu Siêu Nhiên, bởi vì đôi tay Tả Khâu Siêu Nhiên như rắn lượn, trong nháy mắt đã đổi ba loại cầm nã thủ, trước sau quấn chặt lấy hai tay Phó Thiên Nghĩa.

Lúc này kiếm của Đặng Ngọc Hàm, Tiêu Thu Thủy đã tới nơi. Phó Thiên Nghĩa hét lớn một tiếng, hai tay kéo lên dắt ngược lại, đẩy thẳng Tả Khâu Siêu Nhiên vào hai thanh kiếm.

Nhưng Tả Khâu Siêu Nhiên lại xoay người nhẹ nhàng tránh qua, hai tay giống như dây thừng quấn lấy một cánh tay Phó Thiên Nghĩa.

Đặng Ngọc Hàm từ bên phải đâm vào chân trái, Tiêu Thu Thủy từ bên trái đâm vào chân phải.

Phó Thiên Nghĩa quát lên giận giữ, liên tiếp lùi hai bước, dùng lực kéo mạnh, không ngờ lại đẩy văng Tả Khâu Siêu Nhiên lên giữa không trung! Nhưng tay Tả Khâu Siêu Nhiên vẫn bắt lấy tay hắn không buông, bây giờ, Phó Thiên Nghĩa trước ngực mở rộng, kiếm trong tay Tiêu Thu Thủy đột nhiên vỡ thành trăm ngàn mảnh, bắn ra!

Mãn thiên hoa vũ!

Do kiếm của Hoán Hoa kiếm pháp lúc nào cũng có thể sử ra Mãn thiên hoa vũ nên chữ “Tiêu” không được khắc ở trên thân kiếm mà ở trên vỏ kiếm.

Giỏi thay cho Phó thiên Nghĩa, đột ngột thổ khí hét lớn, lực truyền vào tay, kéo cả người Tả Khâu Siêu Nhiên rơi xuống, biến thành Tả Khâu Siêu Nhiên mặt hướng Phó Thiên Nghĩa, lưng quay về phía Tiêu Thu Thủy, Mãn thiên hoa vũ của Tiêu Thu Thủy bắn thẳng cả người hắn.

Trong phút chốc sắc mặt Tiêu Thu Thủy xám như tro tàn.

Đúng lúc đó, một mảng kiếm quang chợt bùng lên, kiếm quang vừa mềm mại vừa dày đặc, chỉ nghe giữa mưa gió vang lên một tràng “đình đình đình đình”, tất cả mảnh kiếm đều bị đánh tan!

Lạc anh kiếp pháp của Hải Nam kiếm phái!

Đặng Ngọc Hàm ra tay, bảo vệ được Tả Khâu Siêu Nhiên, Tiêu Thu Thủy lập tức trùng chấn thần uy, đâm ra một kiếm. Trong tay Tiêu Thu Thủy không có kiếm nhưng vô kiếm chính là kiếm của hắn. Chiêu thứ hai trong tam đại tuyệt kỹ của Hoán Hoa kiếm phái: Lấy vô làm kiếm.

Nhất kiếm này đâm xuyên dưới sườn Tả Khâu Siêu Nhiên, đến khi Phó Thiên Nghĩa phát hiện ra thì nó đã tới sát mi tâm hắn.

Phó Thiên Nghĩa thấy Tả Khâu Siêu Nhiên không chết, lại thấy kiếm chiêu, vô cùng kinh hãi, nhưng hắn dù sao cũng là một vị kiêu hùng, lâm nguy không loạn, giữa phút người ra sau, tránh được một kích!

Tiêu Thu Thủy ra đòn không trúng, vô kiếm lại vẽ ra ba luồng kiếm hoa, đâm tới một nhát!

Phó Thiên Nghĩa vùng chân lên, “bốp” một tiếng đã trúng Tiêu Thu Thủy, Tiêu Thu Thủy lập tức bắn ra xa.

Hóa ra tiêu Thu Thủy ham công, lại muốn cứu được Tả Khâu Siêu Nhiên nên không kịp đề phòng Vô ảnh cước của Phó Thiên Nghĩa, bị trúng một đòn!

Cùng lúc Tiêu Thu Thủy bị đánh bay, Phó Thiên Nghĩa chỉ cảm thấy trên mặt bỏng rát và đau đớn. Trời tối, gió mạnh, Phó Thiên Nghĩa lần này kinh hãi không phải là thường, hắn thật sự không rõ mình bị đánh trúng lúc nào, thương thế nặng nhẹ ra sao!

Trong lúc hoảng hốt đó, Đặng Ngọc Hàm đã xoẹt một kiếm, đâm trúng chân phải hắn!

Kỳ thực Phó Thiên Nghĩa cũng không bị thương tích gì.

Hóa ra Tiêu Thu Thủy lấy vô làm kiếm, một đòn không trúng, khi vẽ ra ba luồng kiếm hoa thì ở cực gần mặt Thiết oản thần ma, cho nên khi ba luồng kiếm hoa xuất hiện, mấy sợi râu bạc của Phó Thiên Nghĩa ở cạnh đó bị gió lớn thổi vào đều quần lấy vô kiếm. Tiêu Thu Thủy chưa kịp đâm ra đã trúng một cước của Phó Thiên Nghĩa, bay ngược về sau, cũng tương đương với đồng loạt ngắt đứt mấy sợi râu của hắn, vì thế trên mặt Phó Thiên Nghĩa mới cảm thấy đau đớn.

Nhờ đó Đặng Ngọc Hàm mới có thể một kiếm đắc thủ.

Phó Thiên Nghĩa trúng kiếm, đau đớn nhập tâm, một cước đá ra vội thu về, Tả Khâu Siêu Nhiên vụt sử dụng Lục dương kim cương chuồng, Phó Thiên Nghĩa nhất thời không chống đỡ được, ngã xuống khỏi tảng đá lớn! Lúc này trên sông gió mạnh sóng lớn, nếu như rơi xuống, cho dù võ công có cao thì cũng mười phần chết chín!

Phó Thiên Nghĩa gào lên điên loạn, liều chết vùng tay, không ngờ lại bắt chặt lấy hai tay Tả Khâu Siêu Nhiên không chịu buông!

Tả Khâu Siêu Nhiên dùng sức quần lấy hai tay Phó Thiên Nghĩa hồi lâu, hai người Tiêu, Đặng mới có thể đắc thủ, hắn đã cảm thấy rất mệt mỏi, bị cú kéo này liền bị lôi ra khỏi vách đá, rơi xuống phía dưới! Đặng Ngọc Hàm thấy vậy cả kinh, không kịp rút kiếm, hai tay chộp lấy dây lưng của Tả Khâu Siêu Nhiên, giữ chặt không buông.

Nhưng hiện tại trên đá gió thổi cuồng loạn, sóng cao như núi, lại thêm Phó Thiên Nghĩa đau đớn giãy giụa, Đặng Ngọc Hàm cũng không có sức kéo hai người lên cùng lúc.

Đúng lúc này, đột nhiên vù một tiếng, một vật phá không bắn tới, lướt qua nham thạch, xoay vòng phản xạ, phụp một tiếng đâm vào khoảng giữa ngực và bụng Phó Thiên Nghĩa, lộ ra một đoạn ngắn sau lưng.

Vô kiếm!

Chiêu thứ ba trong tam đại tuyệt chiêu Hoán Hoan kiếm phái: Loạn hồng phi quá thu thiên khứ!

Phó Thiên Nghĩa kêu thảm, thét dài, hai tay lỏng ra, nắm lấy bao kiếm muốn rút, chỉ hơi buông tay đã rơi vào sóng dữ Trường Giang, biến mất giữa những ngọn sóng cao như núi!

Đặng Ngọc Hàm bấy giờ cố sức bắt lấy Tả Khâu Siêu Nhiên, quát lớn một tiếng:

- Lên!

Tả Khâu Siêu Nhiên mượn lực lộn người, cuối cùng cũng hạ xuống vách đá!

Hai người toàn thân ướt đầm đứng bên vách đá, Tiêu Thu thủy ôm ngực, giãy giụa đứng dậy. Ba người kề vai nhau, đứng giữa mưa gió, nhìn xuống phía dưới. Nước sông gầm thét, sóng cao cả trượng, phảng phất như bọt nước là tiếng gào giân giữ của Trường Giang, thiên niên vĩnh thế rít gào không dứt...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-chau-ky-hiep-1-kiem-khi-truong-giang>